PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК XIV КВІТЕНЬ, 1973 ЧИСЛО 4

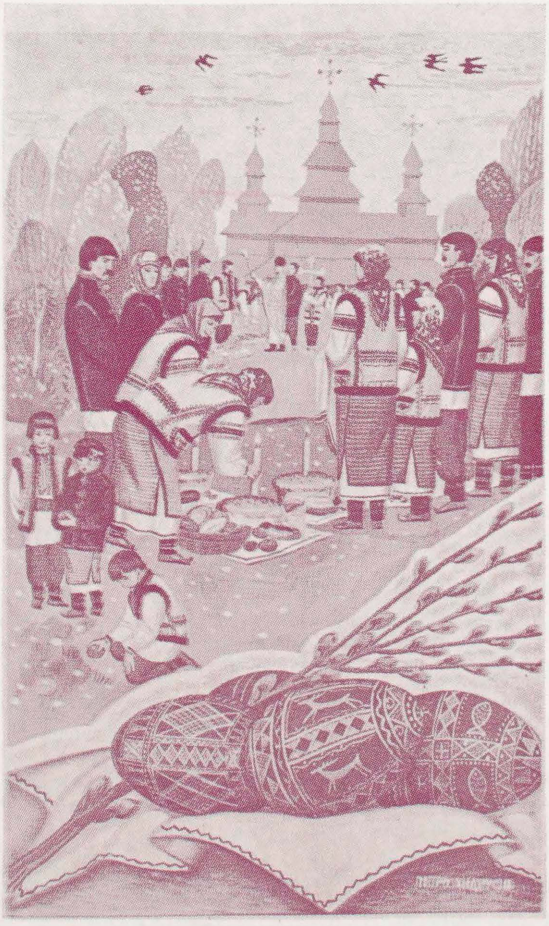

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XIV КВІТЕНЬ, 1973 Ч. 4
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN
No. 4 APRIL, 1973 VOL XIV
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$5.00
Передплата до інших країн	5.00
Поодиноке число	.50

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$5.00
Subscription in other countries	5.00
Single copy	.50

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧАМ:

Не поміщені дописи редакція не звертає, хіба за спеціяльним, згори зазначеним застереженням. На зворот фотографій, надісланих для виробу кліше треба заадресувати коверту, наклеїти вартість поштових марок і вислати разом з фотографіями.

Кольорові фота не придатні для ілюстрації, вони виходять темні і невиразні. Для виробу клішів просимо слати звичайні фотографії, плівок (негативів) також не приймаємо для виробу кліше.

Редакція застерігає собі право скорочувати і виправляти надіслані матеріяли. Дописи, які поміщуються також в інших часописах редакція не приймає — уникаємо повторювання.

В ЦІМ ЧИСЛІ:

	Стор.
М. Верес — Великодне	1
А. Киянка — На День Воскресення	1
Н. Кібець — З циклу спогадів про Великдень	2
А. Горохович — Вартости української культури	4
А. Киянка — Незабутня пасочка	7
В. Ворскло — Весна	8
П. Щуровська — Перші кроки підготовчої праці	9
А. Звоздецька — Мої враження з побуту в Аргентіні	12
Our Custom at Eastertime	15
C. Menning — Taras Shevchenko	16
М. Керніцька і Є. Прокіпчук — Провінційний З'їзд Союзу	19
Відділ для дітей	24
Квіти незабутнім	25
Громадська і родинна хроніка	27
Річні звіти відділів	31
Домашнє господарство	32

НА ОБКЛАДИНЦІ — Великодний ранок біля церкви — посвятили паски.

—o—

ВАЖНЕ

Просимо звернути увагу, на "Postal Code", що його має „Промінь". До кожного листа, що висилаєте до журнала допишіть до адреси такі знаки R2W 3R4.

ВЖЕ ВИЙШОВ ДРУКОМ ЗБІРНИК П'ЄС ДЛЯ МОЛОДІ „ЮНИЙ СКОМОРОХ"

Заходами комітету „За аматорський театр" і за фінансовою допомогою Канадської Шевченківської Фундації та інших жертводавців вийшов у Торонті перший збірник п'єс для аматорських гуртків молоді і для театрів юного глядача під назвою „Юний скоморох". Автором поміщених у збірнику п'єс є В. Софронів Левицький. На зміст збірника, який обіймає 304 сторінки друку складаються такі п'єси: „Подорож у світ краси та пригод" — сценічний путівник по Україні; „Печери" — п'єса у трьох відслонах; „Свято весни" — сценічна картина у двох відслонах із співами та хороводами, музичне оформлення Осип Залеський; „Романтична ватра" — музична п'єса-фаєрія на одну дію, муз. оформлення Зенон Лавришин; „Бабусин кожушок" — Миколаївська п'єса у трьох відслонах; „Король Кватакуба" — пригодницька маскарада в одній дії з прологом і епілогом; „Королівські шати" — сценічний жарт в одній дії за Андерсеном; „Король Кривобородько" — п'єса в п'яти відслонах за німецьким оригіналом; „Князівна на горошині" за казкою Андерсена, муз. оформлення Микола Фоменко. Кольорова обкладинка мистця Мирона Левицького. Ціна збірника 6 дол.

Музичне оформлення п'єси „Романтична ватра" і п'єси „Князівна на горошині" появиться на днях у цьому самому видавництві окремим нотним випуском (коло 50 сторін нотного формату), придатним теж для музичних шкіл і концертових виступів молоді. Ціна випуску 4 дол.

Збірник п'єс „Юний скоморох" і нотний випуск можна придбати (незалежно одне від одного) в українських книгарнях або замовити, висилаючи замовлення разом з грошевим переказом на адресу:

КОМІТЕТ ЗА АМАТОРСЬКИЙ ТЕАТР
30 B Anglesey Blvd. Islington, Ont., Canada

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

Vol. XIV **КВІТЕНЬ, 1973** **Ч. 4**

МИКОЛА ВЕРЕС

Великоднє

Сліпуче сонце з небосхилу
Лелійну зливу ллє на луг,
Припала далеч синім пилом,
Сипнула зеленню довкруг,
І в безбережистій безодні
Рум'яних ранішніх небес
Хвалебні дзвони Великодня:
— Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Христос Воскрес... Стають ніжніші
Слова і крок, і квіт в саду,
І навіть краще, привітніше
Рече сусід: „Га ду ю ду?"
Бо в шумі вод морських одвічнім,
У глибшім подисі берез
Лунає радісно-величне:
— Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Ось, наче дома, паперть храму,
Пасхи, свячене, — мов колись.
Та в світлий день не всі із нами
Рідня і друзі обнялись...
Це — чужина. І в привітанні,
На тлі прозорих ранку плес
Із уст, у відповідь, зітхання:
— Воскрес!.. Воістину Воскрес!..

І зрив душевної скорботи
Летить крізь пасма піль і гір:
Коли скінчиться вже Ґолґота
Вітчизни райдужних сузір?
Коли прийде та наша весна
У вільнім сяйві рідних рос,
Коли ж, коли Вона воскресне,
Отак, як днесь Воскрес Христос?!..

А. Киянка

НА ДЕНЬ ВОСКРЕСІННЯ

Народе мій, а де ж твої титани?
Ти світові ясив Христове Воскресіння,
Але свої скривавленії рани,
Як Страстотерпець, носиш ще й донині.

В понурі дні і безпросвітні ночі
Снуєш свого леґенду воскресіння,
Та мовкнуть на вустах слова пророчі,
Як образ постає твого терпіння.

Коли, о краю мій, як Прометей розкутий,
Яснітимеш ти величчю своєю?
І спів лунатиме, величний незабутий,
„Христос воскрес" над рідною землею?

ІЗ ЦИКЛУ СПОГАДІВ ПРО ВЕЛИКДЕНЬ В УКРАЇНІ

Підготовка до Великодня йшла на повний хід. Піонерські й комсомольські організації разом з клюбами безбожників вели підготовку до масової антирелігійної демонстрації, мобілізуючи всю шкільну і студентську молодь великого промислового центру на Дніпрі міста Дніпропетровська. Того року Великдень випадав ранній. Дерева стояли ще голі й чорні. На дворі цвіріньокали лише горобці та воркотіли голуби в будках по дворах (хлопчача гордість). Часом падав сніг, який зразу ж розтавав вкриваючи болотом незамощені вулиці. Для тих, хто жив за містом просто неможливим було ходити. Глина та чорнозем так обліпляли ноги, що було невипадковістю, коли хтось приходив до дому в одній кальоші, а часом і черевики лишалися в багні. Все ж настрій був весняний. У мене з товаришкою того року були пляни, якнайкраще провести Великдень, а особливо помандрувати у Великодню ніч по церквах.

В нашому місті церков не бракувало, хоч діючих на той час було вже небагато. Кінцевою точкою наших мандрів мала бути найближча до нас Благовіщенська церква, в якій мав служити новий священик отець Шарай прибувший до тієї парафії з Києва. Досить гарний собою і добрий проповідник. Недивлячись на труднощі ми відвідували цю церкву бо мама приймала активну участь в її житті. Дружина отця Шарая, висока чорнява, енергійна жінка вела підготовку до Великодня також. Вони мили, чистили церкву, прикрашали рушниками, які позносили жінки і свої і чужої парафії — Чечілівської церкви. Чому вона так називалася не знаю, можливо тому, що стояла між першою і другою Чечілівкою (робітничий район заселений більшістю робітниками Брянського заводу тепер ім. Г. І. Петровського). З своїм пляном познайомили ми брата моєї товаришки Миколу, який був років на три старший від нас, він мав також свої пляни, але ми його умовили. Перешкодою в нашому пляні стало повідомлення — явитися всім без винятку на загальну антирелігійну демонстрацію, проти якої була мама. Але наказ був наказом. Збірка була призначена біля школи, звідки з макетами та плякатами учні мали вирушити в центр міста на площу Леніна, а звідтам походом по всіх церквах. В той час служилося в Соборі, Севастопільській церкві, Успенській і нашій Благовіщенській до того українській — автокефальній.

Дома велася своя підготовка. Пеклися паски, правда вже не такі, як колись 40 фунтові, а багато менші. Прибиралося в хаті по святочному. Приготовлювалося все до посвячення безумовно в не такій кількості і розмаїтості, як колись, а з думки у мами не виходила ота демонстрація, вона дуже переживала за все, а більше боялася за мене.

„Крий тебе Боже, дитино, щоб я не бачила тебе з тими безбожниками! — Ні, мамо! Ми свого пляну не змінили. До школи ми підемо, а там... аби нас бачили!..” Моя товаришка Зіна мала ночувати у мене. Ми також готувалися до цього свята не дивлячись на всі перепони мали надію на веселий Великдень.

У Великодню суботу був гарний сонячний день. Вночі пройшов теплий дощ, змив бруд з вулиць, в повітрі ще більше запахло весною, відчувалося, що природа також готується до великого свята.

В суботу після школи ми мали збори. Директор школи попередив всіх про обов'язок бути точно на дев'яту годину вечора біля школи. Кожний „класний наставник” (учитель відповідальний за клясу) мав зробити переклик своїх учнів. Хто не з'явиться буде виключений із школи.

В шостій годині вечора в новій сукні, хоч її і не було видно під старим плащем була я у Зіни. Зіна вже чекала на мене. На ній було все нове включно до черевиків. Та це й не дивно. Вона була заможніша від мене. Її тато займав велику відповідальну посаду. Старий більшовик. В царські часи за його голову давали десять тисяч рублів, а в 1938 році разом із сином Миколою був засланий на Колиму.

Зіна часто ночувала у нас, особливо в суботу проти неділі. Їй подобалася наша мала кватира: — „Як, я люблю бути у вас, казала вона, — тінь від лямпадки перед образами надає

З нагоди Воскресення Христового

Центральна Управа Союзу Українок Канади і редакція „Променя"

шле найкращі побажання

ВСЬОМУ ЧЛЕНСТВУ СОЮЗУ, ЇХ РОДИНАМ, ПЕРЕДПЛАТНИКАМ ЖУРНАЛА І ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ РАДІСНЕ —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

якогось особливого вигляду кімнаті, відчуваєш приємний спокій чого на жаль у нас немає." А скільки було переговорено в такі вечори!

Перед школою було вже досить учнів, коли ми прийшли. Учителі розшукували своїх учнів ставили їх по чотири, роздавали ріжні опудала та плякати. По дев'ятій годині з оркестрою вирушили ми до площі Леніна. Мені з Зіною пощастило позбутися цих прикрас, а Миколу нагородили „Чемберленом". Йдучи ми все думали, як нам зникнути. На площі, ярко освіченій кольоровими лямпками зібрались учні і студенти всіх шкіл, університетів і інститутів. На вантажних автах агітатори перебрані в ріжні строї навчали, що маємо робити підходячи до церков, але наука приймалася без захоплення. Грало дві оркестри, хто хотів навіть міг танцювати. Учителів між нами вже не було. Якісь жидики бігали навколо, намагаючись організувати всю цю масу. Шум... Нерозбериха... Користаючись з цієї неорганізованости, Микола ткнув комусь свого „Чемберлена" і ми в трьох через парк Чкалова (бувша виставка) пробралися до Пушкінського проспекту, а там по Садовій направили свої кроки до собору, який знаходився в кінці міста недалеко парка ім. Т. Шевченка над Дніпром.

Коли ми прийшли, навколо церкви обносили плащаницю. Співали всі люди. А людей було стільки, що не вміщалися в огорожі. Вечір напрочуд був тихий і теплий. Свічки горіли не мигаючи. Демонстрантів ще не було лише здалеку доносився галас не то голосів не то оркестри. Позаглядаючи поза спинами людей, ми побачили таких самих, як і ми і дремонули (втікли) в інше місце, незнаючі, чи то стежка „сексотів" (потайних аґентів — серед учнів вони також були) чи таких же „прихильників". В кожній церкві, де ми були нам не пощастило пробратися до середини, наближався ранок і ми мали бути в нашій церкві.

В середині церковної огорожі стояли люди з пасками. Вже почали святити паски. Співали „Христос Воскрес". Свічки блимали при землі в кошиках і вузликах, а також в руках людей. Вигляд був зворушливий. Нагадувало щось першохристиянське... А поза огорожою бушували пропаґандисти. Свистіли, кричали, били в барабани. Були лише демонстранти на вантажних автах. А дзвони дзвонили стараючись заглушити дикий вереск божевільних. Особливо гудів великий дзвін. Дядько Григор старався. Йому вторили малі дзвони, навіть на Чечілівській дзвіниці хтось дзвонив і ті дзвони підтримували на дусі людей. Що з ними Бог і могутній спів „Христос Воскрес" зливався з Великодним тризвоном обох церков.

Знайти маму було річчю неможливою. Ми вирішили іти додому. Зіна дуже втомилася, а нові черевики натерли їй ноги. Займалася зоря. Люди поверталися з пасками додому. В повітрі чулася прохолода, хотілося скорше до теплого ліжка забути все бачене і пережите. Хоч і прикра була ніч, але приємний спогад все ж таки лишився на все життя.

— Христос Воскрес, Наталю! —

І в цей ранок я відчула, що для Миколи я не була лише товаришкою його сестри.

березень 1972 р. **Наталія Кібець**
Міннеаполіс, Мінн.

На свіжу могилу нашої приятельки, бл. п. Соні Гуменюк, яка упокоїлась 15-го грудня 1972 року в м. Фріпорт, Багамас, в її світлу пам'ять замість квітів складаємо $5.00 на журнал „Промінь".

Висловлюємо щире співчуття мужові — д-рові Євгенові Гуменюкові, дітям — Іванові і Надії, Матері п. Анні Білінській з Едмонтону і родині.

Володимир і Наталя Базюк з родиною, Едмонтон.

А. Горохович

Вартості української культури

(Докінчення)

Невичерпаними у виховну силу являються наші обряди і звичаї пов'язані із релігійними святкуваннями. Непереможним чаром віє від них, вони рік-у-рік зворушують уяву й почуття дітвори, юнацтва, дозрілих громадян, старих. Багато чинників сприяли красі наших звичаїв. Походять вони з прадавніх часів. Передавані з роду в рід, вони об'єднують цілі довгі покоління народу в одне ціле. Поширені на цілому просторі України викликають пошану і любов до носіїв традиції — до цілого народу, якого ніякі лихоліття не змогли відірвати від рідних звичаїв. Тісно сплетені із щоденними заняттями колись ці звичаї були пов'язані із природою і працею на ріллі. В них бачимо відблиски завмирання й щорічного оживання природи, праобраз перемоги літа над зимою, сонця і світла над темрявою, отже правди й добра над брехнею і злом. Тісно пов'язаний із своєю землею українець, який любив природу і свій звичай. Згодом, коли запанувало християнство, церква використала давні звичаї і сполучила їх з новою вірою, з найбільшими річними християнськими святами.

Таємничість звичаїв, подих давнини, а далі святковість днів, коли звичаї найбільше проявлялися (дні вільні від праці, відпочинок, святково прибрана хата, святочна одежа, їжа, відвідини, гри, забави й розваги) створювали ці святкові дні винятковими, вони врізувалися глибоко в пам'ять і викликували почуття приналежности до родини, народу. Ми найкраще згадуємо своє дитинство і особливо святкування Різдва, Великодня, Зелених і інших свят та зв'язані із ними традиційні звичаї. Згадуючи минуле, згадуємо тих, що тоді з нами були: батьків, дідів, родичів. Про тих, що відійшли, живе пам'ять. У різдвяних та новорічних звичаях не лише підіймається високо релігійне і загальнолюдське почуття, але тут глибоко виявлено і колективно-громадське та національне відчуття солідарности, єдности, вияв найвищих людських чеснот — шанування людини, її пам'яти, потреба ділити радість з іншою людиною, бажати їй те, що собі бажаєш, шанування праці, психіка тодішньої людини, її мрії, надії. Яскраво виступають у звичаях істотні риси українця — працьовитість, гостинність, чесність, доброта, співучість, єдність і святість родини, шанування пам'яти покійників. Усі ці елементи діють з небуденною конструктивною силою на формування характеру людини. А культ безпосередніх предків знов таки веде нас до розуміння традиції й звертає увагу на предків взагалі, отже на цілий народ, на його великих синів і дочок.

Ось візмім моменти обрядів, зв'язаних із святкуванням Різдва: хата свіжо побілена, прикрашена, на столі запашне сіно, покрите білою скатертю, на покуті горщок з кутею, прикритий книшем, із застромленою горіючою свічкою, подекуди на столі мисочка з розжевреними вугликами, на які насипано ладан, що сивою пахучою ниткою в'ється догори. В цей день усі мають бути дома, треба дбайливо оминати сварки. Всі святково прибрані. Смеркається, всіх охоплює настрій вижидання. Діти заглядають — чи заблисла на небі „перша зірка". Господар іде на тік і звідтам приносить необмолочений сніп збіжжя — дідуха. Він тричі христиться, тричі здоровить родину привітом „Христос рождається", бажає їй щастя й здоров'я, ставить дідуха на покуті. Заки родина засяде до святої вечері, господар, взявши з усіх страв трохи, йде частувати ними худобу. Потім він запрошує на кутю „мороза", вовка, чорні та бурі вітри, хоче і їм придобритися, аби не шкодили в господарстві. Щойно по цьому всьому ціла родина молиться і засідає до спільної вечері. Після вечері залишаються страви для душ предків. В останні роки поширився звичай залишати при вечері при столі вільні місця для тих членів родини, які не могли прибути на Свят-Вечір, бо були у в'язницях, чи загинули в боротьбі за свободу. По вечері діти розносять страви до хрещених батьків, до рідних, до кумів, до бідніших. Після вечері в деяких місцевостях ходять колядники, господарі їх частують. Колядники збирають гроші на національні й патріотичні потреби.

Як бачимо, у цих перелічених звичаях збереглися прадавні первні хліборобського церемоніялу, сліди культу предків, релігійні мотиви, почуття спільноти і національні елементи. Виховна вартість їх виступає вповні на тлі того убогого в символіку й обдертого з поезії, романтики, буденного і наскрізь зматеріялізованого святкування, яке ми бачимо тут у великих містах. Це саме відноситься до святкування Нового Року, Водохреща, Андрія Калити, Великодня з багатими звичаями та Зелених Свят. А скільки чару і краси криє у собі українське весілля — це ж справжня опера. Українська обря-

довість — це справжня поезія, повна глибини, почувань, думки, величньої краси і сили. Різдво — це справді святкування великого свята Любови і Прощення. Тому й назвав народ передріздв'яний вечір Святим Вечором, Різдвяну Ніч — Святою.

У наших звичаях є багато поганських елементів, але з них ми бачимо, що вірування наших пращурів зводилися в основі до „віри в силу природи", а вона була найближчою до віри у Творця її. На основі цього і розвинувся у нас анімістичний світогляд, віра в доброзичливість „сонечка" і „дощика-води", у прихильність їх до людини. На основі цього світогляду розвинувся потім і культ пошани покійників,; як Дід-Ладо, домовиків, опікунів родинного вогнища, культ численних духів, що заселювали поля, луги, ліси, води, скелі, кручі, броди тощо. Тому й не дивно, що культи та ритуали в Україні-Русі пов'язані із сонцем, з порами року, із збільшенням чи зменшенням тепла, із змінами тяглости дня і ночі. Близьке співжиття з природою має в собі багато виховних елементів. Природа дає нагоди для поглиблення релігійних почувань, для розвитку естетичних потреб, для збудження філософських роздумів. Все це виявилося у нашому народньому мистецтві: в будівництві, дереворізьбі, ткацькому промислі, кераміці, вишивках та в одязі взагалі, у народній пісні, танкові, словесності, словом у цілій етнографії.

Ужиткове народнє мистецтво виявляє високий мистецький рівень. Візмім хоч би мистецькі засоби прикрашування української хати. Всі вони свідчать про любов українців до краси, а посередньо — про їх ідеалізм. Український селянин приділяв стільки уваги естетичному виглядові хати, що не шкодував ні праці, ні коштів, щоб її влаштувати за своїм уподобанням. Туга за красою свідчить про бажання проявитися творчій індивідуальності власника дому чи його цілої родини. Кожна хата українського селянина дістає завдяки традиційному розміщенню приміщень, меблів, декоративним деталям, своє індивідуальне обличчя. Спільна праця цілої родини над наданням своїй садибі індивідуальних рис викликує радісний творчий настрій, а це спричинюється до постання тривкої гармонії в родині, скріплює родину міцними вузлами.

Народнє мистецтво, його рівень в порівнянні з мистецтвом інших народів дає нам підставу гордитися ним, зокрема гордитися культурою нашого села. Гордість виплекує любов до цього мистецтва, а з цим і до народу. Наша молодь, що має змогу відвідувати у великих містах музеї із багатими етнографічними збірками інших народів, знаючи своє мистецтво буде його порівнювати, буде бачити вартість свого мистецтва, його оригінальність, його розвоєві можливості. Ми, живучи поза Україною повинні подбати про використання ужиткового мистецтва не тільки у формі популярних у нас вишивок, різьб, кераміки, дереворізьб, але й у більше репрезентативних видах, як: ведення ресторанів стилево збудованих і удекорованих, з традиційними стравами, меблями, з обслугою у відповідних народніх, чи стилевих змодернізованих одягах, у яких би плекалося українське малярство, музика, різьба, кераміка тощо. Популяризуючи нашу старовинну багату культуру, ми скріплюємо національне самопочуття у молоді передовсім, поглиблюємо і розвиваємо в неї свідомість національної вартости.

Збереження народнього одягу в його правильному стилевому вигляді — це також важливий виховний засіб. Естетика цього одягу впливає на вироблення замилування до краси, а з тим і до пошани свого народу, що такий чутливий на кольори і красу, які такі далекі від міської стандартности і дешевизни. Одяг наш захоплює чужинців, тому він служить успішним засобом культурної пропаганди, його треба популяризувати, уживаючи до виступів наших хорів і балетних груп, до масових виступів організованої молоді під час святкувань національних річниць чи спеціяльних імпрез, що їх метою є популяризація народнього мистецтва. Треба тільки подбати про стилевість цих одягів, провести боротьбу із засміченням їх театральщиною і дешевою модернізацією народньої ноші.

Українська народня пісня, приказки й прислів'я, казки, перекази, повір'я, словом уся усна народня словесність — це багатюще джерело виховних вартостей. Соняшну погідність, глибоку життєрадість чуємо в народній пісні подібно як і це бачимо у народній одежі, в кольорах вишивок. Піснею виявляє українець свою радість, нею він розважає себе, сумуючи, з нею виходив він на працю, з піснею працював він, з піснею повертався додому. Образ того, чим в житті українського села була пісня, дав нам Шевченко у відомій поезії „Садок вишневий". Образ цей силою свого поетичного вислову завжди перед нами, він нагадує Україну і рідне село. Спів нерозривно зв'язаний з українським селянином. Традиції нашого села виявилися у збереганні давніх мельодій, зокрема мельодій обрядових пісень. Кожний рід обрядових пісень належить до окремого музичного типу, а це

свідчить про багатство і різнородність музичних мотивів. Поруч старих мотивів творилися все новіші й тепер повстають все нові пісні, частина нашої молоді широко їх популяризує. Багатство народньої пісенної культури у нас настільки велике, що ще й досі всі наші композитори користуються нею, творячи нові музичні твори з приміненням найновішої музичної техніки. Українська хорова література, сперта на народні мотиви, не має рівної у світі. Цікаво відзначити, що творчість деяких композиторів, напр. стрілецькі пісні, поширилися настільки серед народу, що їх почали уважати народніми, популярними стають вони навіть у підсовітській дійсності.

Для нас тут хоровий спів, разом із народніми танками, став найбільше улюбленим і найбільше плеканим мистецьким засобом. Бо пісня найтісніше пов'язує нас із батьківщиною, бо в ній відбивається не тільки душа українського народу, але й ціла історія наша, усі наші звичаї. Народня пісня має також велике значення для плекання культури товариського життя. Треба, аби не тільки окремі групи, але уся наша молодь навчилася залюбки співати при всяких нагодах товариського співжиття.

З народньою піснею в'яжеться танок, який в Америці та в Канаді дуже спопуляризований завдяки Авраменкові. Треба тільки, аби і він так само як і одяг, не підпадав занечищенню. Культура танку, нашого естетичного, багатого у форми вияву естетичних переживань, особливо актуальна серед нашої молоді, що, ніде правди діти, часто запалюючись дикими танками, може підупасти декаденсові, про який сказав навіть Хрущов, дивлячись на фільмову сценку танку „Кан-кан" в Голівуді.

Збагачення щоденної мови наших дітей блискучими формою і глибиною думки прислів'ями, приповідками не тільки збагатить знання мови, але розбудить інтерес до кращого пізнання мови свого народу під іншими аспектами. В мові криється прастара філософія народу, його духовість, своєрідність. Глибше вивчання рідної мови — це засіб не тільки формування правильного національного світогляду, але й збагачення культури народу.

Усна народня словесність — казки, перекази, мітологія мають своє велике виховне значення. Передовсім в тому, що вони відкривають молоді духовість народу, вони діють на молодь своєю поетичною красою, виробленою продовж століть, зближують молоді народ і його проблеми, збагачують знання української мови, збуджують зацікавлення до мови свого народу під аспектами її своріерідности, філософії, відбитки духовости народу.

В цілому українська культура має свій власний стиль, що вона надає нашому народові своє власне, відмінне від усіх народів, обличчя. Може статися, що народ втратить свою державу, іноді навіть свою територію, а проте залишиться народом, якщо збережеться його своєрідна культура. Коли б же народ втратив культуру, тоді він перестав би бути окремою національною одиницею. Тому то культура являється найціннішим скарбом нації. Загинути вона може тільки тоді, коли фізично загине носій її духа, тобто жива генерація. Варто підмітити, що українці слабо натуралізуються, а це є доказом глибоко вкорінених РИС ОКРЕМІШНОСТИ ТА ВИСОКО РОЗВИНЕНОГО ДУХА НАЦІЇ Розвиток духової сили народу відбувається на основі власних законів народу, свого власного уявлення про поступ, без огляду на історичну добу, на територію. Конкретно сказавши, українці будуть завжди витворювати культуру та традицію з однією тією ж самою вартістю; на витворах українського духа ляже ідеал справедливого лицаря та хлібороба аристократа, соціяльним їх ідеалом буде РІВНІСТЬ і ПОВНОВАРТІСТЬ УСІХ ОДИНИЦЬ, отже справжній демократизм. Ідеалом для українців завжди буде змагання до досконалости одиниці, щоб підпорядкувавши цілість свого життя найвищим і християнським цілям, вести свою батьківщину до „щастя слави і свободи", до безсмертя.

THE FOLK ARTS COUNCIL OF MANITOBA PRESENTS

FOLKWAY 73

FESTIVAL OF INTERNATIONAL DANCERS

ON SATURDAY, MARCH 31ST, 1973 8:00 P.M.

AT THE PLAYHOUSE

TICKETS AT SBO AND ATO

ADULTS $2.00 STUDENTS AND GOLDEN AGE $1.00

А. Киянка

НЕЗАБУТНЯ ПАСОЧКА

Ходить Жучок по ручині,,*)
А Жучиха по долині —
Грай, Жучку, грай!

Ой грай, Жучку, грай, небоже,
Най ти Пан-біг допоможе, —
Грай, Жучку, грай!

. . . А хто хоче Жучка мати,
Треба йому паски дати, —
Грай, Жучку, грай!
(Гагілка)

Було щось лиховісне в повітрі 1939 року. У галицькому повітовому місті, де жила Христина з сім'єю, були ще німці, але у Львові вже розташувалися їх спільники-москалі. Москалі мали рушити далі на захід і зайняти місто, в якому проживала Христина. Чутка про це кружляла чорним вороном і будила неспокій.

Безхмарне небо ясніло, ніби хотіло подати якусь надію людям.

Хатня робота не чекала й Христина не мала часу заглиблюватися в роздуми про посталу ситуацію.

— Мамо, хтось дзвонить! — закликав Христину її малий синок.

До хати ввійшов знайомий юнак у німецькій шинелі.

— Добридень! Не дивуйтеся, що непокою вас зрання. Ось вам записка від вашого брата зі Львова, — каже юнак здивованій Христині.

— Я не маю там брата . . . Мій брат на Наддніпрянщині, — бентежиться вона.

Юнак усміхається.

— Я мав відрядження до Львова, як військовий перекладач, і випадково зустрівся з вашим братом у канцелярії, де він працює телефоністом. Довідавшись, що я ваш сусід, попросив передати вам цю записку. Не під одною московською шинелею б'ється українське серце, як і під німецькою, — сміється юнак і тиче пальцем у свої груди . . .

— Дякую вам за послугу, — каже Христина, вдруге прочитавши записку.

Пішов юнак, а слідом за ним полинула думка до брата. Химерна доля знов химерно в'яже нитки життя . . .

„Треба поспішати побачитися з Олесем, він же може несподівано виїхати зі Львова. Але як іти до брата без гостинця? У хаті всього брак, крамниці майже порожні та й грошей бігдасть", — бідкається Христина.

Проте вдалося спекти гарний калач. Був ще добрий вишняк і з великим трудом удалося роздобути півфунта масла. „Нехай вибачає, що принесу йому скромний гостинець. Я ж і для дітей не можу вже нічого спекти ані роздобути масла", — міркує сумно.

. . . Нарешті зустріч із братом у брамі казарми в присутності вартівника. Хтось, не гаючись, сповістив брата, як тільки Христина з'явилася в брамі. Видно, чекав . . .

Пізнав. Притулився до неї, а вона не стримувала рясних сліз, що пролилися на його московську шинелю.

— Не плач, Христинко, — заспокоював, і вона, опанувавшись, глянула в його сині, як волошки, очі й лагідно всміхнулася.

— Вибачай, Лесику, за скромний дарунок.

— Може, то вино? — запитав із усмішкою, вгледівши пляшки. — Пити нам забороняється.

Заспокоїла, й він узяв пакунок, щоб занести до казарми.

— Нап'ємося цього вишняку з товаришами за твоє здоров'я, а тепер ходімо, поговоримо, — радісно каже Олесь, беручи сестру під руку.

Сіли на лавочці і якийсь час він мовчки вдивлявся в обличчя сестри.

— Ти, Христинко, балакаєш трохи інакше, ніж колись, — каже жартома.

— Ти, хіба, не абиякий філолог, коли зауважив деякі галицизми в моїй мові. Мене вони вже не вражають.

Багато розпитувала, та відповіді брата були стримані, коли це торкалося політики москалів на Україні. Смутком віяло від його розповіді про родину, про смерть батька від голоду в 1933 році, про який світ не хотів знати. Мимохіть проривалися слова, що він, дитиною бувши, не знав, що то значить бути ситим.

— Христинко, а ти колись нам пасочку спекла, — вирвалось у нього з самого серця.

Глянув на сестру роз'ясненим вдячним поглядом.

„Пасочку спекла!" — мов надвоє розкололося щось у її грудях від цих слів. — „Це ж було в 1922 році, коли Україною проходив царголод. Коли все, що можна було вивезти з Ук-

*) Дівчата, співаючи, стоять парами в довгому ряді, а по їх сплетених руках („по ручині") ходить Жучок, невеличкий на зріст музика, їх улюбленець.

раїни, йшло в бездонну московську торбу. Як міг Лесик пам'ятати про ту пасочку? Він же був маленький. Таж від того часу минуло вже сімнадцять років. А він, сам уже батько маленької донечки, не забув про це!" — болісно колує думка. „Пасочку спекла!" — молотом б'є спогад.

Так, згадала, до подробиці останньої згадала, як це було.

— Слухай, Лесику! Пам'ятаєш? Я працювала тоді в військовій школі, де видавали мізерний приділ харчів — деінде й того не було! — серед яких три ложки крупів і „порція" хліба були найважливіші. І ось одного ранку оголошено, що видають певну кількість пшеничної муки. Яка то була радість! Та недовго втішалися ми, бо незабаром дано наказ повернути муку. Замість неї мали одержати жито, таки немелене. Хтось, видно, схаменувся, що мука була призначена для партійних верхів. Але я, Лесику, вирішила нізащо не віддавати цієї муки. Я не могла позбавити вас нагоди з'їсти паски. То була саме великодня субота. До мене завітала якраз наша Маруся, — а вона була тоді також невеличка. „Ходімо, Марусенько, швидше, щоб не відняли від мене муки силою, — кажу їй. — Біжи за мною". Так удалося мені врятувати муку й спекти оту твою незабутню пасочку, — вже півжартом кінчить Христина.

Лесь теж немов пірнув у свої дитячі роки й спогад про пасочку пов'язав з виїздом Христини, яка небавом виїхала з дружиною-галичанином до Галичини.

— А чи співають ще у вас дівчата гагілку про Жучка? — несподівано спитала Христина.

— Співають, але змінили кінець пісні: „Грай, Жучку, грай! Тут тобі й край!" — сказав якось журливо.

— Усьому нашому рідному хочуть вороги покласти край! — зідхнула Христина.

— Мусимо попрощатися, мені пора вертатися, — ламаним голосом нагадує Олесь.

— Прощай, Лесику! Подай вістку про себе, як буде змога. Шкода, що не можеш побачитися з моєю сім'єю.

І знов дала волю непослушним сльозам, притулившись до брата.

— Чого ж ти плачеш? — питає тремтливим голосом.

— Ми вже ніколи не побачимось, — лебедить Христина.

— Не плач. Хто може вгадати, що з ким станеться? Ми ж ще молоді, — заспокоює.

Вона підводить голову, намагається опанувати.

А волошки-очі брата розцвітають, пестячи її поглядом:

— Ще побачимося! Вір!

Пішов. Не стримувала.

„Ти нам пасочку спекла" — не мовкнуть у глибині серця слова солдата в московській шинелі. . .

ВІРА ВОРСКЛО

Весна

Хтось із криги її визволяє,
Усміх сонця виводить різцем,
І співає вона водограєм
Із блакитним, безхмарним лицем.

Скрізь кольори, кольори, кольори
Розлились у озера й моря.
І спалахують квіти, як зорі,
І кущі, наче ватра, горять.

І струмки воркотять голубами,
Птахи гнізда із променів в'ють;
І посіви розлито ланами, —
Із землі сили травами б'ють.

Ось любов пробудилась у квітах
Коси — мрії вона розпліта.
І сум утікає, як вітер,
І, як сніг, розтає самота.

Весно, весно, зима твоя мати,
Але ти повна сил, молода.
Ти криниця чудес пребагата:
В тебе сонце, земля і вода.

Ти вдихаєш життя у рослини,
Ти надію вдихаєш в людей,
В тебе зерна — чарівні перлини,
В тебе радість — дзвінкий соловей.

Я люблю, коли все оживає.
Водограями грають сади.
Значить, смерти на світі немає:
Є спочинок для сонця й води.

П. Щуровська

Перші кроки підготовчої праці перед від'їздом закордон Української Республіканської Капелі у 1919 році

(Уривок зі спогадів помічниці головного диригента та його заступника)

(Продовження)

„Хто з вас хоче й може виїхати завтра закордон, як член капелі. Кілька осіб підняло руки.

„Запиши, Петре їх до членів хору", звернувся він до брата, що робив реєстрацію бажаючих виїхати. Потім з цим самим запитанням звернувся він до кандидатів 2-гої і 3-тьої категорії. Таким чином склалася група з 33 осіб, які фактично і становили основу майбутньої капелі, що під незрівняним веденням Кошиця підкоряла пізніше всіх, хто її чув.

Покінчивши справу такого трохи дивного „укомплетування" хору, К. Гр. з усіма попрощався з тим, щоб на другий день зустрітися з зареєстрованими особами на станції Київ 2 в окремому вагоні, зазначувши при тім, що він сам буде супроводжувати капелю до Кам'янця Подільського. Там буде переведено остаточне укомплектування хору і там таки буде провадитися підготовча праця перед від'їздом капелі закордон.

Щодо мене, то Стеценко особливо мене й не намовляв, вважаючи, очевидно, самозрозумілим мій обов'язковий виїзд як керівного чинника капелі. А тим часом у мене постала хмара думок з приводу раптових несподіваних подій останніх днів. Їхати кудись світ за очі за ради ілюзійних можливостей набору нового хору майже на прикордоні нашої країни, хору, що своїми якостями далеко не міг дорівнювати старанно вибраному комісією за всіма технічними художніми вимогами досконалої музичної організації. Чи повернеться Кошиць до праці в капелі, та й де саме він тепер? А якщо й повернеться, то чи захоче взяти на себе тягар репрезентації українського вокального мистецтва з співаками другорядних якостей, і взагалі яка дальша роля випаде мені на долю, коли буде створений реорганізований хор. А що як Кошись не вернеться, чи відсунуть мене набік нові люди, що будуть покликані до праці? А тим часом тут у Києві в мене перспектива швидкого закінчення вищої музичної освіти, певне службове становище, яке дає мені скромний шматок хліба і можливості дальшого музичного розвитку та удосконалювання. Але з другого боку, чи маю я право так слабодухо покинути організацію, до якої мене покликано з певним довір'ям, не зважаючи на мою молодість, з надією, що я буду спроможна послужити нашій країні і нашому народові?.. Коротко кажучи, жахлива розбіжність думок опанувала мною цілком. І це все треба було вирішити негайно.

Важко було мені залишатись самій в такому стані, хотілось з кимсь поговорити, порадитися. І я того вечора пішла до своїх приятелів. Само собою цілий вечір було тільки й мови, що про мій завтрішній від'їзд закордон. Всі одноголосно наполягали на тому, щоб я не робила дурниць, що краще мати синицю в руках, ніж жайворонка в небі і т. ін. Одначе роздвоєнність думок не покидала мене впродовж усього вечора.

Повернувшись додому, я швиденько піднялась по сходах до своєї кімнати, похапцем скинула з себе деякі дорогоцінности, що їх мала на собі, кинувши їх на туалетний столик і намагалася чимшвидше заснути. (Так з тими цінностями я й розлучилася на все життя. Пізніше дещо з того сестра дістала від Анютки, моєї служниці). Цілу ніч наплив пекучих думок не давали мені заснути, і тільки під ранок я, нарешті, трохи задрімала. В звичайну пору десь біля 7-ї години пробудилась я з болем голови і важким осадком у душі. Анютка десь за дверима поралась біля самовара. — Треба їхати на вокзал, раптом промайнуло в голові. І я жваво почала одягатися. Тут зненацька, ніби з чийогось наказу, стало мені ясним: не поїду, буду кінчати консерваторію. Нашвидку випивши склянку чаю і вдягнувшись у старе пальто й домашню шапочку, вирішила я піти з Анюткою на базар і купити провіянту. В ті неспокійні часи, з розпорядження начальства учениці пороз'їздилися додому. В інтернаті, де того часу я жила, залишилися лише службовці і в кухні майже страви не варилися, так що почасти треба було докуповувати харчі. Анютка, що як завжди пильно дбала про моє здоров'я, умовила мене вдягнути кожуха і взяти теплі калоші, бо надворі був сильний мороз. Домашня шапочка залишалася на голові. В цьому я й виїхала закордон. І тільки завдяки піклуванню Анютки, кожух захоронив моє здоров'я в багатьох випадках під час жахливої подорожі з Києва...

Вирішили ми з Анюткою, що зробимо покупки на Сінному базарі, потім разом заїдемо на вокзал, де я й відмовлюсь від подорожі й передам свої обов'язки Стеценкові, а вернувшись додому займемося господарством. І справді, купивши на базрі все потрібне, поїхали ми з Анюткою на вокзал. У неї в руках був кошик з скромним провіянтом, у мене — домашня торбинка з хустинкою до носа й майже з порожнім гаманцем. Дома залишилися всі дорогоцінності, гроші, одяг, взуття, а головне — велика нотна бібліотека, де начислювалося багато опер, як клавіраусцугів, так і оркестрових партитур. Я ж бо все готувалася до ролі оперного диригента! Це мене приваблювало ціле життя, це діло було мені найдорожчим і найближчим. З декількома операми я вже була детально й досконало ознайомлена, включно по оркестровку. Оперу „Фауст" Гуно я особливо пильно студіювала для свого диригентського деб'юту. Нема чого й казати, що ті опери, які я студіювала докладно, відвідувались мною майже кожного разу, коли тільки їх грали в оперному театрі. Коррепетиції з артистами співаками при вивчанню ролей були бажаними, як з їхнього боку, так і для мене і служили цінним практичним матеріялом для студій.

На вокзалі при вході стояв Стеценко і скеровував співаків до призначеного вагону, що стояв далеко на запасній колеї вантажного вокзалу Київ 2. Він мене привітно зустрінув і почав було пояснювати, куди саме треба було йти. Але я його перебила й, зніяковівши, тихо сказала: „Я, Кирило Григоровичу не поїду з Києва". „Як? — вигукнув Стеценко. — Як ви відважуєтесь таке говорити? Ви, якій держава довірила таку важну справу!" — і почав, мені вичитувати. Я стояла ніби обвинувачена на суді і мовчала. Потім Стеценко, вгледвіши когось з членів хору, сказав: „Візьміть цього кошика у диригентки і проведіть її туди й туди до нашого вагону. Співак кинувся до Анютки за кошиком, але та його йому не дала і ми разом з нею почимчикували до вагону. Я йшла як у сні... На пероні пасажирського вокзалу було пусто — порожньо. Сумна картина! Там де недавно кипів рух, де безнастанно озивався гуркіт поїздів і гудка та пронизливий свист паровозів, було тихо, пусто, наче все вимерло. Тільки десь віддалік, на останній колії посувався товаровий поїзд з кількома вагонами площадками, навантаженими сміттям. Моторошно було від того жахливого безлюддя й тиші, як у самому будинку вокзалу, так і на пероні. Ніби насувалася якась страхітлива буря, від якої треба було, не оглядаючись, утікати кудись у безвість, щоб нічого не бачити, не відчувати, — втікати з рідного міста, такого мальовничо прекрасного, яке уже стільки пережило впродовж своєї довгої історії, вічно неспокійної.

І ми поспішали одно за одним по засніженій доріжці, час від часу спотикаючись об камінці непротертого шляху, не оглядаючись назад, утікаючи від самих себе і від невідомого грізного майбутнього. Думки застигли, душу охопила безнадія й покора похмурій долі та тяжкому невідомому близькому майбутньому. Моя бідна Анютка здивована і в своїй душевній простоті нічого не розуміюча, покірно й мовчки поспішала за нами. У своїй примітивній довірливості й відданості — вона готова була без розпитувань і критичних міркувань йти за своєю улюбленою „баришнею" хоч на край світа.

І ось нарешті наш вагон 2-гої кляси. Стоїть на колії напів занесений снігом. І нікого, і нічого немає ні перед ним, ні за ним. Входимо всі троє. Бачу співаків зібралось чимало. І проф. Тучапський з своєю дружиною вже тут. Видно, що вони були більше приготовані до подорожі, бо й чемоданів мають декілька з собою. Але ми не дуже близько знайомі, тому обмежуємось тільки загальними привітаннями. Звертаю увагу на внутрішній стан вагону: з лавок, колись з м'якими сидіннями вкритими плюшем, стирчать лише голі пружини. Лавка одна над одною спущені всі три і кожну з них заняв хтось з співаків. Дехто виліз аж на третю горішню і там помалу розташовується. Ми з Анюткою сідаємо на бічних лавках і я тільки тут усвідомлюю собі справжній стан речей та починаю уривчасто давати роспорядження своїй вірній Анютці, запевняючи її, що їду лише на кілька днів. Вона слухає уважно й, видно, намагається все запам'ятати — „Доглядайте моїх речей, доки я не повернусь назад" — ось все, до чого зводяться всі мої розпорядження. І ця добра, віддана людина, як мені потім писали, виконала до кінця покладений на неї обов'язок. Боячись, щоб хтось вночі не викрав речей, вона примощувалася в коридорі перед дверима мого помешкання і там ночувала, поки під час лихоліття її не відвезли, як божевільну до лікарні, де вона й померла. Перед цим вона, знаючи, що саме цінне моє майно — це ноти і книжки, ночами відносила їх у шкільний садок і там десь все те закопувала.

(Далі буде)

Анна Звоздецька

Мої враження з побуту в Аргентині

РЕПОРТАЖ

Дня 29-го листопада, 1972 року група українських туристів виїхала в подорож до Аргентіни. Того року українці святкували 75-ліття свого поселення в Аргентіні, а що столицею цієї країни є Буйнос Айрес — всі головніші імпрези відбувалися там, тож і мій репортаж буде головно про зустріч з українцями у Буйнос Айресі.

В цій групі туристів знаходились і ми — цебто мій чоловік Звоздецький і я. Ще того самого дня, як ми прибули до Буйнос Айресу, ми поїхали відвідати українські осередки. Про українські організації в Аргентіні ми були поінформовані з їхнього часопису „Наш Клич", що його ми передплачуємо. Отже насамперед ми відвідали дві кооперативи — „Просвіту" і „Відродження", де також гуртуються зорганізовані українські товариства. „Просвіта" і „Відродження" мають свою залю і літні оселі „Веселку" і „Калину". Там ми довідались про всі новинки та запляновану програму святкувань, які мають відбуватися під час нашого побуту в Буйнос Айресі.

Відтак ми поїхали до Православної Церкви на Суйпача, де нас зі сльозами в очах зустрів о. Борис Арійчук. Ми пізнали, що о. Арійчук, помимо своїх літ дуже активний, провадить цілу адміністрацію церковну і видає журнал „Дзвін". Його мила і терпелива вдача та щира усмішка заставляє всіх до праці. Вслід за нами увійшли деякі члени церковної громади і так ми скоренько познайомились і таки того самого вечора ми мали спільну вечерю з провідними українцями Буйнос Айресу.

В неділю рано ми поїхали до церкви, де спільно з отцями — Б. Арійчуком і о. Мельником молились та милувались чудовим співом церковного хору.

Церковця дуже старенька, яку вони винайнмають роками і тепер проводять збірки на будову нової церкви. По Службі Божій я попросила жінок, щоб познайомили мене з головою Союзу Українок Аргентіни, пані інж. Катериною Мурашко, яка якраз недалеко мене стояла і ми познайомились. Вона мене дуже щиро привітала і ми там порадились, як би то стрінутись

Голова СУА інж. К. Мурашко, вітаючи гостю А. Звоздецьку удекоровує її корсажем.

з управою й іншими членкинями. Умовились отже на четвер, 7-го грудня.

Помимо того, що не всі членкині мають телефони, вечерок був дуже гарно заплянований. Прийняття відбулось при участі майже всіх членкинь СУА. Союз Українок Аргентіни ще досі не має своїх відділів в терені, отже членкині просто вписуються до організації, яка під цей час начислює 70 членкинь. Зустріч відбулася в залі „Відродження" в надзвичайно приємній і теплій атмосфері. Голова, пані К. Мурашко щиро привітала мене і присутніх гостей та нагородила мене відзнакою С.У.А., а при цій нагоді передала таку ж відзнаку для нашої голови Союзу Українок Канади, пані Лесі Івасюк. Наша зустріч була така зворушлива, що багатьом з нас котилися сльози. Всіх нас огортало почуття великої єдности двох Союзів Українок, хоч відділених далекими просторами, горожанством двох інших країн, а близьких духово і національно у своїх ідейних прямуваннях.

У моїм слові, до якого попросила мене голова пані Мурашко, насамперед висловивши глибоке співчуття Союзові Українок Аргентіни з приводу втрати їхньої провідниці, патріотки і громадської діячки бл. п. д-р Лідії Іваницької, я між іншим сказала: „Почуваюся, що замало самого тільки слова привіту. Я хотіла б передати Вам запевнення нашої національної єдности, передати цей дух, що його Союз Українок Канади виплеква у своїх членкинь. Почуття, яке сьогодні зв'язує нас спільно на Вашій прибраній батьківщині Аргентіні. Я би хотіла, щоб Ви його відчули, як сестри рівні з нами, бо всі ми змагаємо до однієї мети по всіх країнах вільного світу, а це: стояти на сторожі рідного життя, зберігати і виховувати молодше покоління, вив-

В Союзі Українок в Аргентині в Буенос Айресі — управа і членки з нагоди гостини Анни Звоздецької, організаційної референтки Союзу Українок Канади, сидять зліва направо: пані Ольшанецька — суспільна опіка, інж. К. Мурашко — голова, гість з Канади Анна Звоздецька, пані Онацька — почесна голова. Стоїть у вишиваній блюзці — пані Бандурка — заст. голови.

чати українську мову, продовжувати і розвивати культурні надбання українського народу в наших домах, інформувати вільний світ про наш нарід і його політичне та культурне поневолення на землях України."

Багато дечого ми переговорили того вечора, багато деяких питань вирішили, зроблено навіть рішення поробити заходи заснування українського музею в Буйнос Айресі, якого тут ще, й досі немає.

Присутніми на цім вечерку були також українські педагоги, учительки рідних і вищих українських шкіл, з якими ми обміналися порадами та заввагами. Того вечора я залишила їм кілька книжок про працю Союзу Українок Канади, як „Чверть століття на громадській ниві", „Дорогами сорокріччя", альбом українських взорів, дві платівки „21 пісня українським дітям", підручники до навчання української мови „Дивись-Слухай-Говори" та інше.

На закінчення двох мужчин подали нам дуже смачну перекуску, різні торти, печиво — все це було приготоване членкинями організації СУА.

Я ніколи не забуду тих щирих привітань і того почуття, яке ми переживали того незабутнього вечора. Багато з того всього я завдячую голові СУА пані К. Мурашко, почесній голові пані Онацькій та цілій управі. Я вийшла від них з таким великим задоволенням наче б я щось дуже важне здобула.

В день святого Миколая ми з панями: К. Мурашко, Павліною Ольшанецькою (Суспільна опіка) та добродійкою Балук відвідали Державний Дім для Старших Громадян, в якім є багато українських піонерів, які там живуть. Привітавши їх в імені Союзу Українок Канади, я обдарувала кожного з них особисто грішми з нашого Добродійного Фонду. Вони були дуже раді нашою візитою, обіймали, цілували нас і плакали. Казали, що в холодні дні ці гроші придадуться їм на гарячий чай і цукор. Ці старенькі люди не мають своїх окремих кімнат, тільки одна довга кімната, (заля), де з одного і другого боку ліжка стоять рядками.

Наша тура канадійських українців брала участь у Панахиді і перенесенні тлінних останків бл. п. Григорія Манейка до нового мавзолею. Ми також були присутні на концерті Блаженнішого Кардинала Сліпого. Тут виступали славні хори, бандуристи, був також український балет

(Докінчення на стор. 13)

в чудових народніх строях. Ми також цілою групою відвідали памятник Шевченка і зложили вінок з живих квітів при відспіванні „Заповіту".

Багато ми бачили цікавого в цій чудовій, теплій Аргентіні, хоч і не все можливо описувати. Вернулись ми щасливо додому вдоволені зі своєї подорожі з почуттям вдячности всім українцям в Буйнос Айресі, які всюди нас возили, гостинности.

КОНКУРС УКРАЇНСЬКОЇ ПИСАНКИ

„Добра Воля", Другий Відділ ЛУКЖ в Едмонтоні, Канада, улаштовує (вже п'ятий з черги) Конкурс на Українські писанки із слідуючими нагородами:

1. — **40 долярів**
2. — **30 долярів**
3. — **20 долярів**
4. — **15 долярів**
5. — **10 долярів**
6. — **тринадцять дальших нагород по 5 долярів кожна.**

Відділ для молоді (до 13 років):

1. — **7 долярів**
2. — **5. долярів**
3. — **чотири нагороди по 2 доляри кожна.**

Жюрі буде брати під увагу традиційний орнамент та мистецьке виконання писанки. В склад жюрі входять знавці писанки, які також є членами різних жіночих організацій.

Вислід конкурсу і вистава писанок відбудеться під час річного чаю відділу, 8 квітня, 1973 р., в год. 2-ій по пол. в залі Українського Народного Дому, 9620 - 109 Аве, в Едмонтоні.

По конкурсі, писанок нікому не звертається але передається до музею. Писанки до конкурсу приниматиметься до год. 1-ої по пол., 7 квітня 1973 р., щоб члени жюрі могли ще того дня оцінити кожну писанку.

Писанки на конкурс проситься висилати на адресу:

„ПИСАНКА КОНТЕСТ",
10967 - 97 Ст., Едмонтон 17, Алберта.

Мені дуже подобаються спогади П. Щуровської, а крім того уважаю, що вживання української музичної термінології дає дуже багато нам, тим, що цікавляться рідною піснею і музикою . . .

Оля Гавриш, Саскатун

У незабутню пам'ять з нашої родини: Дорогої нам дружини, бабусі і мами, бл. п. Марії Цуркан, яка відійшла від нас 6-го березня, 1970 р., сина і брата Володимира Цуркана — 1947 р.; сина і брата Євгена Цуркана — 1968 р.; дочки і сестри Мирослави — 1965 р., сина і внука Леоніда Кондрата — 1964 р. в їх світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

А. Цуркан — муж і батько, дочки Емілія Ганчарик, Вікторія, Кондрат, Кенора, Онт.

Замість квітів на свіжу могилу нашого приятеля, бл. п. Михайла Вакалюка, який упокоївся в січні 1973 року, складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Родині покійного висловлюємо глибоке співчуття.

П. Клюкевич і Т. і В. Савченки.

— — — — —

У другу річницю смерти нашої найдорожчої і незабутньої мами, бл. п. Людвиги Котишин, яка упокоїлась 24-го березня 1971 року, в її світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал, як нев'янучий вінок на могилу мами.

Дочки: Мілька Дубельт, Галя Маріянич, Леся, Гедінгер і Віра Бетес

— — — —

Складаю нев'янучий вінок у незабутню пам'ять моїх дорогих родичів: мати бл. п. Євдокії Троян, яка упокоїлась 1948 року, і тата бл. п. Григорія Трояна, який упокоївся 1972 р. в їх світлу пам'ять засилаю $5.00 на журнал „Промінь". Покійним вічна пам'ять!

Анастасія Мисак

— — — —

У четверті роковини мого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Григорія Шнурко, складаю в його світлу пам'ять „нев'янучий вінок" і засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Ольга Шнурко, Мисасага, Онт.

Замість квітів на свіжу могилу моєї братови бл. п. Теклі Яськів, як упокоїлася у Монтреалі 22 лютого 1973 р., в її світлу пам'ять складаю $5.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Марія Тимчак, Саскатун

— — — —

Членки відділу ім. Л. Українки в Ванкувері, Б.К., висловлюють щире співчуття родині покійної Д. Думенко — довголітньої членки відділу, та в її пам'ять складають $5.00, як нев'янучий вінок, на пресовий фонд журнала.

Н. Воробець—голова **К. Бублик**—кореспо. секр.

— — — —

У 27-му річницю смерти моєї дорогої мами, бл. п. Василини Муканик, яка упокоїлася 27-го липня, 1945 року в її світлу пам'ять складаю $10.00 на журнал „Промінь". Хай пам'ять про мою дорогу маму буде завжди світлою.

Дочка Варвара Катеринич, Саскатун

— — — —

У світлу пам'ять мого дорогого мужа сл. п. полковника Миколи Битинського, який упокоївся 24. XII. 72 р., складаю на „нев'янучий вінок" 10 долярів на фонд журналу „Промінь".

Дружина Надія Битинська

Ювілейні стипендії відділу ім. О. Кобилянської в Саскатуні

З нагоди 50-ліття свого існування (в 1973 р.) відділ ім. О. Кобилянської ухвалив дві ювілейні стипендії: одна в сумі $50.00 для учнів, що вивчають українську мову в народній школі (від 4-8-мої кляси), а друга в сумі $100.00 в середній школі (від 9-12-тої кляси).

Стипендії призначені для тих учнів, яких батьки є членами У.П.Ц в Саскатуні, а саме: Катедри Пресвятої Тройці, або громади Всіх Святих.

Стипендії вручатимуться лише тим учням, які плянують продовжувати навчання української мови: у рідній, народній і середній школі, в університеті, та під час літніх курсів.

Стипендії вручатимуться за аплікаціями. Аплікації переглядатиме стипендійна комісія, яка складається з п'ятьох осіб: голова і одна членка відділу ім. О. Кобилянської в Саскатуні, членка стипендійного комітету, голова Р.У.Ш. Середньої Єпархії, та учитель, який навчає українську мову в народній чи середній школі.

Комісія звертатиме увагу на наступні пункти: на оцінки кандидата за навчання української мови, за вживання кандидатом розговірної української мови, за активність при організації СУМК, участь в Богослуженнях, на характер, та загальну поведінку кандидата.

За стипендійний комітет
Ольга Гавриш — голова
Соня Стратійчук — секр.

СТИПЕНДІЙНИЙ КОМІТЕТ — сидять зліва направо: Марія Мадюк — членка, Оля Гавриш — голова; другий ряд: Соня Стратійчук, секр., Оля Андрущак — голова ювілейного комітету, К. Шолтер — членка і голова пров. управи Союзу Українок в Саскачевані.

Виказ пожертв на Музейну Фундацію Союзу Українок Канади

Комітет Музейної Фундації в Едмонтоні, відділ Союзу Українок при Катедрі Св. Івана улаштував „бінґо" на ціль фундації 28 вересня 1972 року, з якого чистого доходу прибуло $568.45. Окремі пожертви зібрані в Едмонтоні $585.00 — разом $1,153.45 у 1972 році.

Щире признання і сердечна подяка шановним членкам Комітету Музейної Фундації, яку очолює Анастасія Сенів та її співпрацівниці: Емма Верхомин, Марія Лазарук та В. Понич.

СПРОСТУВАННЯ: Пані Катерина Ковальчук, Вінніпеґ пожертвувала $15.00 на Музейну Фундацію, а не пані Марія Симчич, як було проголошено в числі з лютого. В обидвох пань просимо вибачення, а пані К. Ковальчук, щира подяка.

Марія Мадюк.

З ДНЕМ СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

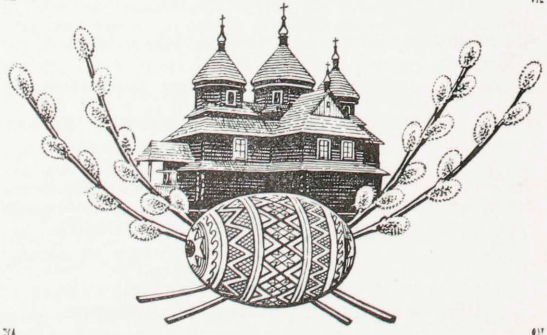

членки відділу Союзу Українок Канади ім. О. Кобилянської в Саскатуні

вітають Великоднім привітом центральну управу Союзу Українок Канади, редакцію журнала „Промінь", його читачок та членок Союзу по відділах в Канаді. Великодній привіт і побажання засилаємо нашому народові в Україні й у світі.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Оля Андрущак — голова
Марія Гарбус — референтка

PROMIN

Vol. XIV, 4 ENGLISH SECTION April, 1973

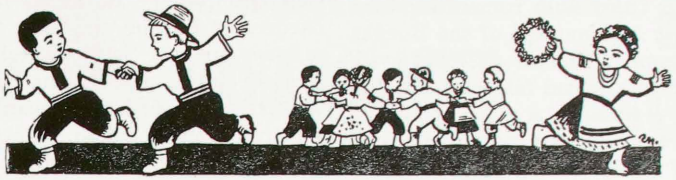

OUR CUSTOMS AT EASTERTIME

For many Ukrainians Easter is intimately associated with the traditional Ukrainian Easter egg, "pysanka."

Many of us remember how our mothers placed one or more of these colorful eggs into the carefully prepared Easter baskets, which were to be blessed in church by the priest. Perhaps even some of us had the opportunity to see how these "pysanky" were decorated.

There are however, a number of other equally beautiful customs and traditions which have their origin in the joyous holiday of Easter.

Among these are the "paska" and the customs associated with Easter Monday, known in Ukrainian as "Oblyvanyj Ponedilok."

"PASKA"

"Paska" is an Easter bread which is baked once a year in observance of the Resurrection. The "paska" made from wheat flour is a high, round bread decorated with a cross, rosettes, and spiral made from pastry. The "paska" may be eaten only after it has been blessed. As the main Easter food, it is placed in the center of the holiday table.

The egg is the symbol of life. The custom of decorating it with gay colors and symbolic representations is a very ancient custom.

Our ancestors decorated eggs with spirals, waves and meanders to represent the sun, happiness and fertility. The gift of an Easter egg symbolized the best wishes of the giver.

"Oblyvanyj ponedilok," or "Sprinkled Monday," so called because of the custom among young men and women to "'sprinkle" each other with Water, has an old tradition, dating back to the pagan worship of water as the lifegiving element.

In those days, a bath taken in the spring symbolized an emergence from winter's spiritual "imprisonment."

Among many people this ritual of spring bathing has remained to this day, while others have substituted the custom of "sprinkling" for the total submersion.

In addition to the customs already described, there are still others which are closely linked to the harvest and fertility rituals of the ancient world. Many of these rituals are either unknown or unfamiliar to us.

However, the "haivky," traditional spring games and songs, have remained a favorite Easter custom to this day. The "haivky" are games and choral compositions formed by young girls and often children.

They contain many elements of the round dance and mimicry, closely combined with interpretive song, and their themes are mostly concerned with the welcoming of the sun, the burial of winter, and the calling upon the forces of nature.

Like many other traditional spring rituals, the "'haivky" date back to pagan times, when our ancestors worshipped nature and sought to appease the various nature gods.

SPRING AWAKENING

In later times, the "haivky" began to incorporate many pantomime scenes from Ukrainian history, such as the Tatar attacks, and the expeditions of the Ukrainian forces. The main theme of the "haivky" however, continued to be the joy and happiness associated with the earth's rebirth after a long and dreary winter.

In addition to the "pysanky," "krashanky" are also decorated. These are eggs dyed in one solid color, usually red to symbolize Christ's Passion.

We should make an effort to become acquainted with as many of Ukrainian Easter customs as we can, for they are not only beautiful, but are also symbolic of a spiritual union with the world of our ancestors.

"Svoboda"

TARAS SHEVCHENKO, THE POET OF UKRAINE

By Clarence A. Manning

(Continued)

The Kobzar was filled with romantic poems detailing the heroism and courage of the Kozaks in their struggle against Poland together with one poem *Kateryna*, on the sad fate of a Ukrainian girl seduced by a Russian, a poem which he dedicated to Zhukovsky who was the son of a Russian officer and a Turkish slave girl and had become a prominent poet and an important figure at the court and had been largely concerned with Shevchenko's liberation. The next year he published the *Haydamaky*, a tale of the Kozak revolt against the Poles in 1768, a revolt in which his grandfather had played a definite but minor role of which he talked a great deal to his grandchildren.

Then in 1843 Shevchenko took a leave of absence and returned to Ukraine. Everywhere he went, he was received as an honored guest. He attracted almost love from Princess Barbara Repnina, whose mother was the granddaughter of the last of the *Hetmans*, Kyrylo Rozumovsky, he painted portraits of many of the leading magnates, but he realized also, as he had never done before, the hardships of the peasants and his venom now was turned against the Russian Czars in a *Dream*, *The Caucasus*, and many other poems. With fire and sarcasm he lashed the prevailing evils, the indifference of the nobles and the coldness of the peasants to one another for the slightest variation from ancestral custom. After two years more in St. Petersburg he returned to Kiev, an accredited artist with a position in the South Russian Archeological Commission.

Here he met the young leaders of the intellectual world, Kulish, Kostomariv, and others and with them he founded the Society of Saints Cyril and Methodius, a group of young and progressive thinkers who aimed like the Decembrists of twenty years before to work for a free government and the abolition of serfdom, the spreading of education, and the creation of a great Slav Republic in which each of the Slavic peoples would form an independent state. It was a harmless society of young dreamers. Not a single member had any knowledge of conspiratorial methods but before they could even complete their organization, the group was betrayed to the police and all were arrested.

Because of his prominence Shevchenko was the most heavily punished. He was put in a Russian Disciplinary Battalion in Orenburg on the borders of Europe and Asia and the Czar added in his own hand "with a strict prohibition against writing and painting." The order was carried out without delay and nine years after he had been set free from serfdom, Shevchenko found himself a private in the Russian army far away from Ukraine and his friends in a desolate fortress. Then began ten years of exile. He was taken on an expedition to the Sea of Aral and given some privileges but after his return he was denounced and shifted to a more desolate fortress of Novopetrovsky on the Caspian Sea, where he was kept under the closest surveillance to see that he did not violate the Czar's order. It is true that after two years a more humane commander, Major Irakly Uskov, treated him less harshly but still the fate of the poet was lamentable. Czar Nicholas I died but the venom of his widow kept Shevchenko's name out of the list of those amnestied by the new Czar; it was not until 1857 that his friends at court secured his release.

Then he started north but at Nizhny Novgorod on the Volga, he was again arrested, for he had not secured all the necessary release papers but the police were merciful and kept him in Nizhny until they arrived instead of compelling him to return to Orenburg for them. It required months but life passed smoothly and Shevchenko wrote and painted as usual. Finally he was able to leave for Moscow and then after some visits to return to St. Petersburg.

His return was an event. He was feted by all his old friends and he returned to the Academy to study etching and engraving. Yet he was physically a broken man. The hardships which he had undergone had taken their toll but his spirit was not broken. His poems continued to thunder with all the fire of an Old Testament prophet against man's inhumanity to man but they were pitched now upon a broader note and he declaimed against human suffering everywhere and not only in Ukraine. He still retained his friendship with all the leaders of Russian thought and if at this time he met some of the leaders of the intelligentsia as Chernyshevsky, he had more to give them than they him, despite the arguments of the modern Communist commentators.

(To be continued)

До особливої уваги всіх канадців

ПОЛІТИКА КАНАДСЬКОГО УРЯДУ ЩОДО БАГАТОКУЛЬТУРНОСТИ

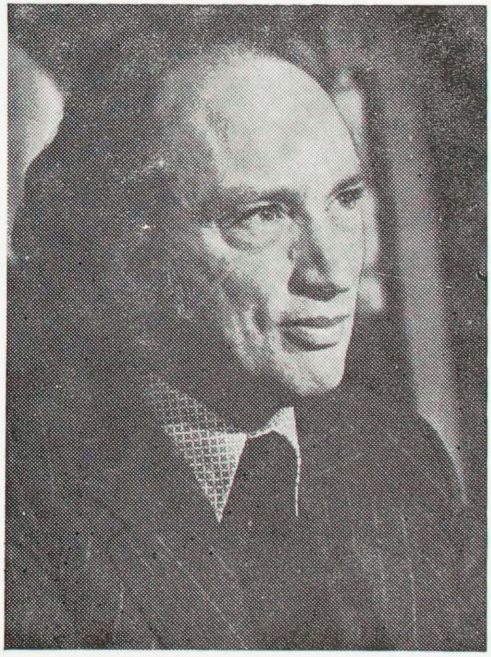

Вел. дост. П'єр Елліот Трудо

„...політика багатокультурности в рамках двомовности — це в основному свідома підтримка свободи особистого вибору. Ми є свобідні, щоб бути собою. Але таке твердження не можна трактувати як припадок. Це треба активно й послідовно плекати. Якщо свобода вибору якоїсь етнічної групи буде загрожена, тоді це стане загрозою для всіх. Тому політика цього Уряду йде на елімінацію такої небезпеки й на запоруку збереження цієї свободи.

Вел. дост. П'єр Елліот Трудо, прем'єр-міністер. Палата послів, 8 жовтня, 1971.

„...ми щиро вітаємо декларацію уряду про принцип зберігання та плекання багатьох культурних традицій, які існують в нашій країні... ми хочемо справедливости для всіх канадців та визнання культурної різнородности нашої країни".

Дост. Роберт Л. Стенфілд, лідер опозиції. Палата послів, 8 жовтня, 1971.

„...з глибоким визнанням обох аспектів нашого канадського життя — офіційної двомовности і багатокультурности — моя партія сердечно підтримує принципи подані... прем'єр-міністром".

Давид Е. Люіс, лідер Нової Демократичної Партії. Палата послів, 8 жовтня, 1971.

„Я. абсолютно переконаний, що загал канадців погоджується з поглядами, висловленими... прем'єр-міністром. Ми бажаємо, щоб Канада була найкращою країною для всіх людей в Канаді, для всіх етнічних груп в нашій країні".

Реал Каоетт, лідер Соціяльно-Кредитової Партії. Палата послів, 8 жовтня, 1971.

Дост. С. Гайдаш іменований Міністром внутрішніх справ з відповідальністю за багатокультурність

27 листопада 1972 р. прем'єр-міністер, вел. дост. П'єр Елліот Трудо, подав до загального відома про номінацію д-ра Станлі Гайдаша, посла округи Торонто-Паркдейл, міністром внутрішніх справ з відповідальністю за багатокультурність. Д-р Гайдаш є добре обзнайомлений з етнокультурними справами, а його парляментарна діяльність яскраво ілюструє його роботу для добра й прав культурних меншин і іміґрантів.

Вперше вибраний послом в 1957 р., д-р Гайдаш був членом багатьох звичайних і спеціяльних парляментарних комісій, як також брав участь у багатьох офіційних делеґаціях, які репрезентували Канаду на міжнародних конференціях. Його праця в парляменті була багатостороння. Він два рази був іменований парляментарним секретарем в Міністерстві народного здоров'я і суспільної служби. Він також був парляментарним секретарем для Міністра закордонних справ. Міністра індійських справ і розвитку Півночі, Міністра споживчих і корпораційних справ. Д-р Гайдаш плинно говорить англійською, французькою і польською мовами. Він здобув ступінь бакалавра та ліценціята філософії на Оттавському університеті, а медичні студії закінчив на Торонтському університеті.

Як лікар, д-р Гайдаш поєднав своє медичне знання з парляментарним досвідом, щоб працювати над покращанням народного здоров'я та суспільної служби.

Він здобув велике визнання за свою роботу в справах етнічних спільнот, включно з вибранням його почесним членом Онтарійської асоціяції етнічної преси.

Урядова багатокультурна політика має за завдання плекати толерантність, респект і взаємне визнання між людьми різного культурного відхилу. Ця політика відкидає однородність як бажану соціяльну ціль, тому що це призвело б до нетолерантности і обмеженості.

Тепер різні народи щораз більше нав'язують близькі контакти одні з одними і, якщо світ хоче оминути багато ганебних помилок минулого, люди мусять навчитися — і заохочувати других — шукати за тим, що є добре, унікальне й варте збереження.

Канадський Уряд вважає, що найкращим місцем починати політику взаємного респекту і зрозуміння є саме Канада, так, щоб люди всюди могли побачити, що Канада заохочує прикладом, а не повчанням.

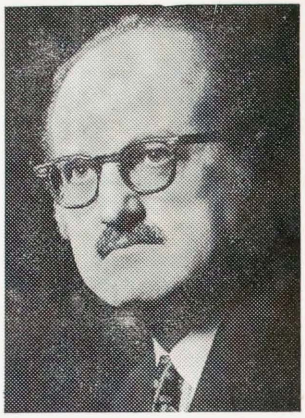

Як Міністер внутрішніх справ з відповідальністю за багатокультурність, д-р Гайдаш уже започаткував цілий ряд програм, які мають за завдання глибше втягнути всі етнокультурні групи у головну течію канадського життя.

Безперечно, що найбільш популярними серед етнокультурних груп є фінансові дотації - „гренти", які дають можливість цим групам виконувати намічені пляни при допомозі свого членства. Деякі дотації, які признано в рамках урядової політики багатокультурности, подані у спеціяльному додатку. Нові програми будуть опрацьовуватися, а існуючі будуть поширені, якщо вони матимуть успіх чи зацікавлення загалу.

КОРОЛІВСЬКА КОМІСІЯ В СПРАВАХ ДВОМОВНОСТИ І ДВОКУЛЬТУРНОСТИ

В 1963 р., коли наближалося сторіччя канадської конфедерації, Федеральний Уряд покликав до життя Королівську Комісію в справах двомовности і двокультурности із спеціяльним завданням дослідження нових шляхів для осягнення більшої канадської єдности. Від часу, коли опубліковано сьогодні вже відомий Звіт Королівської Комісії, Канадський Уряд затвердив Закон про офіційні мови, провів у життя інші важливі законодавства та присвятив особливу увагу, поданим у IV-ому томі Звіту, рекомендаціям, які безпосередньо стосуються великої багатоетнічної спадщини Канади.

Мета політики Канадського Уряду щодо багатокультурности

Нижче подаємо витяги з канадської урядової політики важливого значення та інтересу для всіх канадців, яку предложив вел. дост. П'єр Елліотт Трудо, прем'єр-міінстер Канади.

„Федеральний Уряд акцептує і підтримує рекомендації щодо багатоетнічности у такому дусі, як це започатковано у Звіті. Він уважає, що канадський народ уже давно повинен був ближче познайомитися з багатими традиціями різних культур, які ми маємо в Канаді. Наші громадяни прибули сюди майже з кожної країни світу й принесли з собою всі великі світові релігії та мови. Ця культурна різнородність збагачує усіх канадців різними надбаннями цілого людства. Уряд уважає, що цю спадщину треба цінити й думає, що Канада стратила б багато, якщо б ми застосували методи асиміляції, примушуючи наших громадян занедбувати та забувати культури, які вони привезли з собою до нашої країни.

Федеральний Уряд сподівається, що кожна провінція в Канаді також позитивно поставиться до цих багатоетнічних рекомендацій. Кожний прем'єр провінції отримав від прем'єр-міністра листа, в якому з'ясовано федеральну політику та запрошено до співпраці у цих справах.

. . . Центральною точкою урядової філософії є переконання, що, внаслідок розвитку промислової технології та масових засобів комунікації і урбанізації, культурна різнородність заникає швидкими темпами по цілому світі. Тепер багато уваги присвячується на денатуралізацію та деперсоніфікацію людини в масовому суспільстві, через масово поширювану культуру, засоби розваги та щораз більше зростаючі великі безособові інституції".

Основною потребою людини є почуття приналежности. Багато сучасних соціяльних розрухів розвивається серед людей різного віку тому, що цих потреб ніхто не задовольняє. Етнічні групи не тільки задовольняють почуття приналежности, але вони стали важливим чинником у розвитку канадського суспільства. Живущі етнічні групи можуть виплекати в канадця другого, третього й наступних поколінь почуття пов'язаности з традиціями й надбаннями людства різних частин світу в окремих добах часу.

. . . Етнічні льояльності не мусять і звичайно не перешкоджають ширшим почуттям льояльности до суспільства й країни. Канадська ідентичність не буде підкопана багатокультурністю. Навряд, Уряд щиро вірить, що культурний плюралізм є суттєвою основою канадської ідентичности.

Кожна етнічна група має право на зберігання й розвиток своєї власної культури й вартостей в загально канадському контексті. Ми можемо в нашій країні мати дві офіційні мови, але ми не маємо двох офіційних культур. Політика багатокультурности мусить стати політикою усіх канадців.

Закон про офіційні мови визнає англійську й французьку мови за офіційні мови, які мають вживатися у всіх парляментарних та урядових інституціях Канади. Але цей Закон не противоречить ролі всіх інших мов, як знаряддя багатьох інших канадських культур. Знову, визнання культурних вартостей інших мов не сміє послабити позицій офіційних мов в Канаді. Ми будемо підтримувати заходи плекання і вживання їх всіма громадянами в Канаді.

1. Канадський Уряд буде підтримувати всі культури Канади й буде старатися, якщо на це дозволять ресурси, розвивати ті культурні групи, які виявлятимуть гін до розвитку та будуть корисними для Канади, а при цьому ясним буде, що вони такої підтримки потребуватимуть. Урядова допомога мусить опиратися на базі підтримки самодіяльности.

2. Уряд Канади допомагатиме членам усіх культурних груп поборювати культурні перепони, щоб тим довести до повної їх партиципації в канадському суспільстві.

Закон може й буде охороняти одиниці від відвертої дискримінації. Але сенсу не-приналежности чи почуття меншевартости не усунеться самим законодавством. Опрацьовані програми мають за завдання плекати самопевність кожної індивідуальної культурної ідентичности, щоб кожна з них віднайшла своє належне місце в канадському житті. Історії, фільми та музейні виставки допоможуть в осягненні цієї мети.

3. Уряд буде підтримувати творчі зустрічі та обмін, якщо вони будуть проводитися в інтересі національної єдности, між усіма канадськими культурними групами.

Уряд буде підтримувати багатокультурні осередки, спеціяльні проєкти етнічних груп і вияв у ділянках різного роду мистецтва, як також культурну виміну. Проте Уряд ясно підкреслив, що він не думає допомагати поодиноким групам відірвати себе від решти суспільства. Запляновані міри будуть підтримувати культурні групи на те, щоб вони ділилися своїми надбаннями з іншими канадцями та з іншими країнами, щоб в той спосіб виявляли нашу культурну різноманітність.

4. Уряд далі допомогатиме імігрантам вивчити щонайменше одну канадську офіційну мову, щоб вони могли стати повноцінними членами канадського суспільства".

Інші аспекти багатокультурности

1. Федеральна фінансова підтримка для лінґвістично слабих дітей імігрантів в народних школах.
2. Догідні умови для громадянства.
3. Право на голосування.
4. Право бути обраним до кожного роду уряду.
5. Апеляції до всіх урядових аґенцій в справі допомоги культурним і науковим організаціям.

ДИВИСЬ

на наступні стрінки, де подано про дотації (ґренти) Федерального Уряду.

По докладніші інформації щодо Програм Багатокультурности в Канаді:

EDMONTON, Alberta
Room 428, Sir Alexander
McKenzie Bldg., 9828-104 Ave.
Telephone: (403) 425-6730

HALIFAX, Nova Scotia
6th Floor, Ralston Bldg.,
1557 Hollis
Telephone: (902) 426-2118

HAMILTON, Ontario
150 Main W., Suite 504
Telephone: (416) 523-2355

LONDON, Ontario
395 Dundas Street,
Postian Bldg., 2nd Floor
Telephone: (409) 679-4335

MONCTON, New Brunswick
1222 Main St., 4th Floor
Terminal Plaza Bldg.
Telephone: (506) 858-2028

MONTREAL, Québec
Pièce 2101
1080 cote du Beaver Hall
Telephone: (514) 283-5689

NORANDA, Québec
243 rue Murdock
C.P. 395, pièce 3
Telephone: (819) 762-4512

OTTAWA, Ontario
130 Slater, pièce 1129
Telephone: (613) 996-5977

STE-FOY, Québec
1141 Route de l'Eglise
5e étage
Telephone: (418) 694-3831

REGINA, Saskatchewan
10th Floor, 1867 Hamilton
Telephone: (306) 525-6155

SHERBROOKE, Québec
Pièce 500, Ed. Royal Trust
25 rue Wellington nord
Telephone: (819) 565-4772

ST. JOHN'S, Newfoundland
Sir Humphrey Gilbert Bldg.
6th Floor, P.O. Box 5368
Duckworth Street
Telephone: (709) 722-6181

SUDBURY, Ontario
Room 346, 19 Lisgar S.
Telephone: (705) 673-1121

THUNDER BAY, Ontario
Room 213, Federal Bldg.
33 Court S., P.O. Box P
Telephone: (807) 345-1451

TORONTO, Ontario
55 St. Clair Ave. E.
Room 313
Telephone: (416) 966-6554

TROIS-RIVIERES, Québec
Pièce 205 A, 550 Bonaventure
C.P. 335
Telephone: (819) 375-4846

VANCOUVER, British Columbia
Suite 201, 1271 Howe St.
Telephone: (604) 544-3753

WINNIPEG, Manitoba
401 Federal Bldg.,
269 Main St.
Telephone: (204) 985-3601

Інші аспекти канадської урядової фінансової допомоги для утримання і закріплення політики багатокультурности

Дост. Стенлі Гайдаш, Міністер внутрішніх справ з відповідальністю за багатокультурність, постійно відбуває наради з етнокультурними товариствами з цілої Канади. Члени делегації Української Канадської федерації професіоналістів і підприємців на нарадах з міністром в Оттаві, в лютому 1973 р. (Відліва доправа) Святослав Фроляк, КР, Торонто, проф. Володимир С. Тарнопольський, Йоркський університет, Торонто, Андрій Григорович та проф. М. Р. Лупуль, Албертський університет, Едмонтон.

Мова і культура

Програма дослідження культурного розвитку має за завдання зібрати так потрібні дані про докладне відношення мови до культурного розвитку та засяг і значення затримання мови для окремих етнічних груп. Будуть досліджені освітні установи, мовні програми, преса, радіо й телебачення, щоб встановити яку потенційну ролю вони можуть відограти в затриманні мови та процесі розвитку культури. Канадська Комісія Радіо-Телебачення також проведе досліди, щоб встановити, в який спосіб вона може допомогти в осягненні цієї мети.

Студії мають загальне завдання зібрати фактичний матеріял, на якому Уряд могтиме базувати свою політику щодо неофіційних мов. Студії будуть закінчені цього року.

Підручники

Каролівська Комісія ствердила, що відчувається брак підручників для навчання неофіційних мов. В дискусіях з провінціями виявилося, що також відчувається брак засобів навчання третьої мови. Цього року признано кілька фінансових допомог на видання підручників для сімох культурних груп. Запляновано поширити цю програму й евентуально включити її до загальної програми допомоги підтримки неофіційних мов.

Етнічна преса

Тепер проводяться студії над етнічною пресою. Загально відомо, що вона відограє важливу ролю в інформуванні старших людей та імігрантів, як також допомагає втримувати при житті багатокультурність Канади. Ці студії стануть головною базою для встановлення урядової політики щодо етнічної преси.

Етнічні історії

Відділ Громадянства в Міністерстві внутрішніх справ замовить написання історії приблизно 20-ох етнічних груп в Канаді. Вони будуть опрацьовані докладно й по-науковому, із спеціяльним описом історичного підложжя, культури, вкладу та проблем цих груп. Ця програма є доказом позитивного й вартісного визнання багатокультурности в Канаді. Уже замовлено 17 історій, а решту замовиться незабаром. Після наукового опрацювання та видання цих історій, приступиться до підготовки популярних видань для загального вжитку.

Етнічні студії в Канаді

Сьогодні існує потреба студій багатоетнічного суспільства Канади. Відділ Громадянства саме закінчив детальні студії проблем, пов'язаних з дослідом, видаванням і навчанням в галузі канадських етнічних студій.

Проведені в життя рекомендації дадуть розв'язку на деякі проблеми, як от: брак координації дослідів, брак друкованого матеріялу, брак курсів, що стосувалися б до канадської етнічної різнородности, у кожній галузі освітньої системи.

Національна Рада Фільмів

У минулому багато фільмів накручених Радою, які не були в англійській чи фронцузькій мовах, популяризовано закордоном. Тепер ці фільми будуть висвітлюватися в Канаді. Рада звернулася до енічних груп, щоб вони подали, які роди фільмів вони бажають мати в мові їхніх батьків. Рада також збільшила продукцію фільмів інформативного характеру про канадців, а тепер накручуються фільми про вклад і проблеми різних етнічних груп в англійській і французькій мовах.

Національний музей людини

Національний Музей Людини це:

1. Закуп історичних пам'яток, які віддзеркалюють канадську етнічну зрізничкованість.
2. Досліди народного мистецтва і музики різних етнічних спільнот в Канаді.
3. Оснування окремого відділу музею та ведення освітньої роботи для інформування широких мас народу.

Фінансуваня багатокультурних осередків

Осередок багатокультурности — це місце, де люди різного культурного походження можуть зустрічатися одні з одними та обмінюватися цінностями своєї спадщини. Багатокультурні осередки стануть місцем для різних координованих імпрез, як от: театру, мистецтва й народного мистецтва. інформації, дискусійних гуртків, навчання музики й танців, виставок та товариських зустрічей.

З цієї допомоги можуть користати групи, які намагаються зорганізувати осередок багатокультурности, який обслуговуватиме більшість етнічних груп в даній місцевості. Таким групам дається допомогу на провірення доцільности задуму, виготовлення плянів та евентуально на саму діяльність даного осередку.

Громадські архіви

Тому що історія іміґрації та культурних груп є так тісно пов'язана з історією Канади, Громадські архіви збирають рекорди й видання різних етнічних організацій та товариств. Ці рекорди — це важливі документи для історії Канади.

Як ця програма координована

Створено Міжаґенційний Координаційний Комітет, який буде координувати діяльність різних міністерств і федеральних культурних аґенцій. Він буде постійно слідкувати за політикою і програмами федерального уряду і в цей спосіб забезпечить вірне віддзеркалення етнічних груп в нашому суспільстві.

Національна Бібліотека

Число книжок в громадських бібліотеках, які написані неофіційними мовами, є багато нижче попиту на них. Тепер в Національній бібліотеці засновано осередок багатокультурних мов і літератур. Цей осередок буде постачати до місцевих бібліотек книжки написані в мовах інших від англійської і французької.

Канадська Консультативна Рада в справах багатокультурности

Ця Рада буде складатися з іменованих членів, які, хоч будуть відбувати службу згідно з своїми особистими обов'язками, матимуть зв'язки із своїми спільнотами та будуть поінформовані про етно-культурні організації і їхні проблеми.

Ця Рада буде діяти в національній та регіональній площинах і буде відбувати засідання бодай один раз в році в Оттаві.

Канадський Уряд проводить в життя свою філософію багатокультурности від побережжя до побережжя Канади

Деякі дотації вже подано до відома широкому загалові різних канадських етнокультурних груп.

Приморські Провінції Maritimes

To The Daughters of Mary Lebanese - Syrian Society, Sydney, N. S. для канадських жінок і дітей лівансько-сирійського походження, на фінансування навчання ліванського куховарства, танців та мови їхніх предків.

To The Cape Breton Industrial Area Multicultural Organization на допомогу фінансування семінару про багатокультурність, щоб познайомитися з потребами різних культурних груп цієї околиці.

Cape Breton's Cultural Diversity — Гурток 15 студентів, членів Етнічної молодіжної організації острова, відбув турне по острові Кейп Бретон, даючи концерти, відбуваючи покази танців і влаштовуючи виставки народного мистецтва й ноші для популяризації культурної різноманітности острова. Багато культурна дотація допомогла їм у фінансуванні цього турне.

Sydney Nova Scotia — Gaelic Society Receives Federal Grant — Багатокультурна допомога для Ґалліського товариства на Кейп Бретон допомогла у фінансуванні низки семінарів та гуртків практичного зайняття, які закінчилися фестивалем народного мистецтва.

To The Black Historical and Dramatic Club of Moncton, N. B. — Допомога на покриття коштів запрошених доповідачів, які говорили про історію муринів в Канаді. Метою цього клюбу є праця для осягнення вищої освіти та збудження свідомости історичного й культурного вкладу в багатокультурне суспільство Канади, канадцям африкансько-муринського культурного походження.

New Denmark, New Brunswick — Danish Canadians Celebrate Centennial — Перші данські поселенці прибули до Нью-Денмарк, Нью-Брансвік, в червні сто років тому. Комітет для відзначення сторіччя Нью-Денмарк отримав допомогу на покриття частини коштів відзначення цієї події.

Квебек – Quebec

Imaginative Program Encourages Friendships between Canadians and Immigrants — На протязі останніх 25 років монтреальська організація "д'Аккорд" працювала для інтеграції в франко-мовну спільноту та плекала приязні стосунки поміж канадцями й імігрантами в цьому місті. Ця організація недавно отримала грошову допомогу на продовження своєї багатогранної діяльности.

Young People to Learn Polish and French Canadian Folk Dancing and Music — Діти польського й франко-канадського походження матимуть нагоду познайомитися з культурою обох груп через народні танки й пісні, які проводитиме Польсько-канадська група танків і пісні „Подгале". Багатокультурна дотація допоможе покрити кошти інструкторів.

Club Portugal de Montreal Provides Instruction in Portugese Folklore — Багатокультурна дотація для цієї організації допоможе покрити кошти курсів португальського фолкльору.

Course in Armenian History, Literature and Culture — Від вересня 1972 р. до квітня 1973 р. Текеян вірменське культурне товариство влаштовує курси вірменської історії літератури і культури для своїх дорослих членів та зацікавлених канадців околиці Монтреалу. Багатокультурна дотація допоможе покрити кошти тих інструкторів.

Estonian Cultural Program Gets a Boost — Монтреальське Естонське товариство, яке підтримує і поширює естонську культурну спадщину через свій хор, народні танки й модерну гімнастику, отримало дотацію на покриття коштів в цьому році.

Sephardic Jewish Organization Receives Multiculturalism Grant — Багатокультурна дотація для Сефарадської франкофонської асоціяції допоможе покрити платні соціяльних робітників, які допомагають новоприбулим сефардським жидам та франкомовним іміґрантом інтеґруватися у канадське суспільство.

Roumanian Musical Spectacle — Православна румунська церква в Монтреалі, яка існує 58 років, зорганізувала попис хорового й танкового мистецтва, з метою популяризації певних традицій румунської культури. Призначена дотація допомогла покрити частину коштів учасникам цього попису.

Ukrainian Art Exhibit — Товариство мистців Квебеку отримало дотацію на покриття частини коштів, пов'язаних з влаштуванням виставки українсько-канадських мистців.

To The Canada Korea Cultural Foundation, Montreal — Дотація призначена на покриття платні організаційного референта цієї харитативної організації, яка на протязі останніх 3½ року працювала над пожвавленням зацікавлення громадян в справах своєї спільноти та влаштовувала корейські мистецькі імпрези з метою познайомлення канадців з корейською культурою.

To "La Fraternite Canadienne de Quebec Inc", Quebec City — Дотація допоможе покрити кошти, зв'язані з орієнтаційними курсами для нових іміґрантів у Квебеку з метою легшої їх інтеґрації у канадське суспільство.

To The Union Church of Montreal — Дотація допоможе покрити кошти, зв'язані з їхнім 65-літнім ювілеєм. У програмі будуть доповіді про муринську культуру в Канаді, мистецька виставка, семінар на тему молоді та заключна сесія.

To "Arc-en-Ciel" of Sherbrooke, Quebec — Дотація допоможе пожвавити діяльність організації, яку засновано один рік тому, з метою допомагати новим канадцям інтеґруватися на місці нового поселення.

To "Le Centre Social d'Aide aux Immigrants, Montreal — Дотація допоможе їм розгорнути ширшу працю

серед новоприбулих різного культурного походження, в перших днях їх побуту в Канаді, як теж влаштовувати для них регулярні культурні і мистецькі імпрези.

To The "Centro-Italo-Canadens Giovanni Caboto" Montreal — На покриття частини платень чотирьох організаторів, які влаштовують для мешканців південно-західнього Монтреалу програми музики, мистецтва, драми, народного мистецтва, співу, кухарства, шиття, пластичного мистецтва тощо.

Culture and History of Crete Comes Alive for Montreal Youngsters — Кретське товариство в Монтреалі приготовило авдіо-візуальну програму про історію Крети для вжитку в школах й інших установах під час шкільного року. Дотація допомогла покрити деякі кошти.

Greek Folk Dance Instruction for Children and Aduts — Гелленська федерація батьків і опікунів в Великому Монтреалі зорганізувала курс грецького народного танку для дітей і дорослих грецького походження з метою створення постійної фолклорної групи. Федерація отримала багатокультурну дотацію на покриття коштів для інструкторів.

Music, Songs and Dances of Italy — Монтреальці матимуть добру нагоду ближче познайомитися із своїми співгромадянами італійського походження при допомозі програми музики, пісні, танку, фільмів і доповідей, які організує Фолклорна група в Монтреалі. Багатокультурна дотація допоможе і діяльності цієї групи.

To The Szechenyi Society Inc. of Montreal — Дотація допоможе покрити платні вчителя народного мистецтва, які працюють з молоддю, щоб зберегти й розвинути угорську культуру в канадському контексті.

To The B'Nai Brith Women's Council of Montreal — Дотація призначена на сплачення коштів друку 500 книжок великими літерами, в жидівській мові, для вжитку в мобільній бібліотеці для слабо зорих.

To U.N.I.F.Y. Canada Committee (Understanding National Identity among Frenco-Ukrainian Youth) — Федерація канадських українських молодіжних товариств і "Ле Сортілеж", фолклорна група з Монтреалу, одержали дотацію призначену на покриття коштів концертового турне по Канаді, в якому взяло участь 90 студентів з цих організацій. Концерти відбулися в Монтреалі, Ст. Боніфас, Вінніпег'у, Йорктоні, Прінс Альберті, Саскатуні, армійські базі Колд Лейк, Ст. Паул, Едмонтон й Калґарі.

Онтаріо – Ontario

Ukrainian Canadian Folk Songs to be Published — Український канадський комітет в Торонті отримав дотацію на покриття коштів книжки українсько-канадських пісень. Група, зложена з 150 працівників і добровольців, зайнялася зібранням народних пісень з цілої Канади. До книжки будуть включені колискові пісні, веснянки, пісні про жнива, весільні та інші святкові пісні. Книжка буде видана в українській мові з англійським перекладом текстів.

Polish Student Theatre, Arabesca, Receives Grant — Першим виявом діяльности новоствореного Польського торонтського студентського театру „Арабеска" була постава двох коротких п'єс. Багатокультурна дотація допомогла покрити деякі кошти.

Festival Can-Uk. (A Canadian Ukrainian Dance Festival) — Українське національне об'єднання Канади спонзорувало фестиваль хорів і танцювальних ансамблів „Кан-Юк", у якому взяли участь молодіжні групи з п'ятьох провінцій. Організація отримала дотацію призначену на покриття коштів подорожей учасників і членів жюрі, платні та інші організаційні витрати. Один хор і один ансамбль, що здобули на фестивалі перші місця, візьмуть участь у загальноканадському фестивалі пісні і танку, який зорганізує Об'єднання в 1973 р.

Maltese 50th Anniversary Festival — В цьому році Канадське Малтійське Товариство відзначило 50-річчя свого існування. Дотація допомогла йому покрити кошти фестивалю для відзначення цієї річниці, що відбувся в жовтні. Тоді відбулися виставки місцевих малтійських ремісників, процесія та карнавальна парада. Збірки малтійських книжок подаровано до Національної бібліотеки та до Центральної бібліотеки в Торонті.

YWCA, Program for Immigrants — Асоціяція Молодих Християнських Жінок в Торонті отримала дотацію на покриття коштів, зв'язаних із висиланням добровольців до жінок-іміґранток, які живуть ізольовано у своїх спільнотах, та на вишкіл додаткових добровольців і програми „старших сестер".

Korean Cultural Festival — Фестиваль корейської культури, з концертами модерної й класичної корейської музики, танків та театральними виставами, відбувся в Інституті Раєрсон. Дотація допомогла в організації фестивалю.

Greenfield International Folk Festival — Арабська фолклорна група з Давнсвю отримала дотацію, яка допомогла їй влаштувати Ґрінфілд інтернаціональний народний фестиваль на стадіоні Варізі в Торонті.

University of Ottawa Slavic Club Plans Film Week and Slavic Art Exhibition — Славістичний клюб при Оттавському університеті заплянував ряд польських, українських і російських фільмових тижнів, які почалися в цьому сезоні й закінчаться тижнем інших східньо-европейських фільмів, включно з угорськими й чехословацькими. По цьому слідуватимуть виставки слов'янських мистців Канади, а студенти Оттавського і Карлтонського університетів поставлять п'есу. Цьому клюбові призначено дотацію на цю ціль.

Help for Moroccan Jewish Immigrants — Жидівська Служба допомоги іміґрантам (центральний район), яка впродовж останніх 52 років допомагає новоприбулим жидам достосуватися до нового оточення, отримала багатокультурну дотацію.

Assistance for Greek Newcomers to Canada — Грецький Комітет денної опіки, який допомагає іміґрантом достосуватися до нових обставин, отримав багатокультурну дотацію, щоб уможливити йому виконати орієнтаційну програму для дітей іміґрантів цього літа.

To "Internats" of Hamilton, Ontario — Дотація допоможе зорганізувати два одно-тижневі табори для родин різних культурних груп з Гамільтонського району „Інтернатс" — це добровольча організація, заснована три роки тому, яка допомагає новоприбулим до Гамілтону з Західніх Індій достосуватися до канадських обставин.

To The Estonian Central Archives in Canada, Toronto — Дотація призначена на впорядкування тисячів експонатів історичної і наукової вартости, які стосуються до соціяльного й культурного життя естонців в Канаді.

To The Canadian Estonian Historical Commission, Toronto — Дотація на покриття коштів перекладу на англійську мову 500-сторінкової книжки про історію канадців естонського походження від 1848 р.

To The Santa Cecillia Chorus Toronto — Допомога на видання пластинок вибраних народних пісень, які співає хор в англійській, французькій, італійській та інших мовах, для вжитку радіо-станцій.

To The Polish Canadian Research Institute, Toronto — Допомога на зібрання й впорядкування документів і матеріялів, які стосуються історії польських культурних груп в Канаді та соціяльно-культурних аспектів їхньої інтеґрації в канадське життя, як також на влаштування доповідей і семінарів.

To The Indo-Trinidad Cultural Society of Canada, Toronto — Дотація призначена на покриття коштів, зв'язаних з соціяльно-культурною діяльністю, якої завданням є популяризувати знання про індо-канадську культурну спадщину.

To The Inter-Agency Council for Services to Immigrants and Migrants, Toronto — Дотація призначена на оплати телефонічних перекладів і перекладачів-супровідників для китайців, португальців, греків і італійців, які живуть в центрі міста Торонта.

To The India-Canada Association of Ottawa — Дотація призначена на покриття коштів, пов'язаних з продукцією 10 програм п. н. „Культура Індії" для вжитку в університеті Оттава/Гулл, місцевих коледжах та середніх школах, як також 12 півгодинових телевізійних програм про населення індійського походження в Канаді.

To The Croatian Peasant Society, Toronto Branch — Допомога фінансувати низку концертів хорово-танцювального ансамблю „Хорватія", з окремими виступами в багатьох містах Канади.

To a Chinese Instrumental Music Group of the University of Toronto— Дотація призначена на низку концертів і показових виступів в школах і установах, з метою познайомлення канадців з китайською музикою. Керівником цієї групи є студент Королівської музичної консерваторії, а більшість її 40 членів також складається із студентів.

To The Canadian Polish Congress, Kitchener — Даток на кошт оправи близько 2,500 книжок.

To The Canadian Black Studies Resources Centre, University of Western Ontario, London, Ontario — Дотація на досліди по бібліотеках Канади й ЗСА, проведення інтерв'ю для авдіо-візійної програми та підготовку прозірок про всі муринські спільноти в Канаді.

To The Native Resource Centre of the Cross-Cultural Centre at the University of Western Ontario, London— Дотація на зібрання і опрацювання даних про історію і культуру тубільного населення в районі Лондону для Між-культурного осередку при Лондонському університеті. Цей осередок проводить багатогранні досліди при допомозі компютера, з метою познайомити канадців про культуру та проблеми третього світу.

To The International Services of London, Inc,, London — Метою цієї організації є допомога іміґрантам всіх культур у їх пристосуванін до канадського життя та плекання зрозуміння між канадськими чужинецькими студентами.

To The Latvian Relief Society of Canada, Toronto — Допомога в організуванні в травні 1973 р. Канадсько-американського конґресу молоді, в якому візьме участь молодь Канади й ЗСА й виступить з народними танками, інструментальною та вокальною музикою.

To The Polish Alliance of Canada, Branch 20, Windsor Ontario — Допомога на покриття коштів учителям відновленого польського молодіжного ансамблю пісні й танку. Група в складі 40 учасників плянує близько 8 концертів в Онтаріо.

Манітоба – Manitoba

Ukrainian Canadian Committee to Translate Ukrainian Folklore — Комітет Українок Канади, відділ Вінніпеґ, отримав дотацію на переклад 28 українських казок для шкіл і бібліотек.

To The Jewish Historical Society of Western Canada, Winnipeg — Дотація на влаштування виставки п. з. „Історія жидів у Західній Канаді". Вона буде опрацьована й виставлена при співпраці Манітобського музею людини і природи в Вінніпеґу.

To The Portuguese Association of Manitoba in Winnipeg — Даток на орієнтаційну програму для допомоги португальським іміґрантам пристосуватися до нових умовин та заснувати осередок інформації і порад.

Саскачеван – Saskatchewan

Folk Arts Council Sponsoring Folk Art Workshop — Саскатунська Рада народного мистецтва, яка охоплює більшість етнічно-культурних груп Саскатунського району, спонзорує традиційні мистецькі курси для своїх членів. Даток допоможе їм покрити кошти подорожей, платень, та приміщення для працівників.

Educational Program on Multiculturalism organized by the Self-Reliance League of Canada — Українська Ліга взаємної помочі, відділ Саскатун, існує вже 45 років і має шість братніх організацій. Вона отримала дотацію призначену на фінансування едукаційної програми про багатокультурність.

Альберта – Alberta

Edmonton's Hungarian Dance Bouquet to Go on Tour — Угорська танцювальна група „Бекет" виступить з низкою концертів народного танку в Альберті. Багатокультурна дотація допоможе їй оплатити деякі витрати.

Ukrainian C.W.L. of Edmonton to Offer Courses in Ukrainian Folk Art and Handicraft — Ліга українських католицьких жінок в Едмонтоні — це група, яка посвятилася для зберігання українського народного мистецтва. Вона отримала дотацію на проведення курсів української вишивки, писанок та кераміки.

To The Filipino Canadian Society of Southern Alberta, Calgary — Дотація призначена на створення Філіппінського канадського культурного осередку, який буде плекати філіппінські народні танки, музику та інші роди мистецтво по різних місцевостях Альберти.

To The Danish Canadian Club of Central Alberta, Red Deer, Alta. — Дотація призначена на платню та подорожні кошти вчителя народних танків, який прибуде до Ред Дір, щоб провадити навчання данських народних танків для членів клюбу.

To The United Roumanian Fraternal Community of Freedom, Edmonton— Дотація призначена на поширення засобів для ведення народних танків, куховарства й румунського народного мистецтва. Це також дасть більше можливостей брати участь у змаганнях, пописах, виставках та інших імпрезах з іншими культурними групами.

To The Szechenyi Society Inc. (Hungarian Educational Committee) — Дотація призначена на покриття коштів загальних зборів в Торонті, для координації різних аспектів угорського проекту, який має за завдання спонзорувати написання і видання канадських угорських підручників історії й географії, допомагати угорсько-канадським письменникам і поетам видавати свої твори та опікуватися службою угорського читача, яка опрацьовує по-англійському й французькому рецензії на книжки, написані в угорській мові.

Брітійська Коюмбія – British Columbia

Japanese Music Group to Travel Province — Музична група Товариства японсько-канадських громадян отримала дотацію на покриття коштів подорожей, пов'язаних з низкою концертів у Брітанській Колюмбії. Концерти будуть включати різні роди музики, починаючи від народної, а кінчаючи на класичній.

Doukhobor Cultural Research — Дотація призначена на дослідження духоборської культури. Копіюючи

старі світлини, фільмуючи духоборські фестивалі й обряди та рекомендуючи спогади іміграитів-піонерів, організатори сподіваються відтворити для інших канадців духоборську спадщину.

To The Chinese Canadian Citizens Association of Vancouver — Дотація допоможе у фінансуванні проєкту „Канада перша", який має за завдання влегшити інтеграцію новоприбулих у канадське життя через орієнтаційні програми, як також притягнути до більшої участи в громадських справах китайсько-мовних і в Канаді народжених китайців через програми виховання провідників.

To The Russian Community Centre of Vancouver — Дотація призначена на покриття коштів, зв'язаних з утриманням оркестри „Балалайка", проведенням проб російського хору та кляс народних танків для дітей.

Latvian Song Festival of British Columbia Receives Grant — Недавно Товариству фестивалю латиської пісні в Брітійській Колюмбії призначено багатокультурну дотацію на покриття коштів, зв'язаних з влаштуванням на цьому фестивалі частини народного мистецтва. Фестиваль відбудеться у Ванкувері.

East Indian Culture to be Promoted— Хальза Діван інформаційний центр, який заступає інтереси східньо-індійської спільноти в Канаді, влаштував у травні минулого року культурну програму „Сіх" та в її рамках відбув турне по різних місцевостях провінції в другій половині того місяця. Ця програма включала традиційні народні танки, клясичну музику та рецитації. Багатокультурна дотація допомогла фінансувати цей проєкт.

Hungarian Folk Dance Group to Participate in 1973 Valley Festivals — Угорське товариство Оканаган в Келовні, Брітійська Колюмбія, отримало дотацію, яка вможливить його хорові й танцювальному ансамблеві покрити подорожні витрати й взяти участь у фестивалі Валлей, як також в інших імпрезах.

MINISTER OF STATE — MINISTRE D'ÉTAT

CANADA

27 листопада 1972 р. прем'єр-міністер, вел. дост. П'єр Елліотт Трудо запропонував мені стати членом його кабінету як міністер внутрішніх справ з відповідальністю за впровадження в життя і підтримання політики Канадського Уряду щодо багатокультурности.

Це для мене велика честь, бо ця пропозиція дала мені унікальну нагоду зосередити мою працю на створення в Канаді таких умов, в яких кожний з нас буде вільно почуватися канадцем, не потребуючи вирікатися своєї ідентичности як члена окремої культурної групи.

Ми, в Уряді Канади, переконані, що допомога і підтримка етнічних культур причиниться до збереження людського суспільства. Багатокультурність репрезентує, як це сказав прем'єр-міністер „тріюмф розсудку над пристрастями".

Я буду вітати поради й сугестії, що до нашої політики й програм. Якщо ви маєте якусь сугестію, яку варто розглянути й взяти до уваги в урядовій багатокультурній діяльності, прошу написати до мене. Я буду цінити й шанувати ваші погляди, які ви висловите.

Stanley Haidasz

Станлей Гайдаш,
Міністер внутрішніх справ
з відповідальністю за багатокультурність.

ДОДАТКОВІ ПРИМІРНИКИ

Додаткові примірники цієї спеціяльної секції п. з. „Політика Канадського уряду щодо багатокультурности" можна одержати на **письмове замовлення** від Міністра внутрішніх справ з відповідальністю за багатокультурність, 130 Slater Street, Ottawa, Ontario.

Minister of State
Responsible for
Multiculturalism

ПРОВІНЦІЙНИЙ З'ЇЗД С.У.К. НА АЛБЕРТУ

Провінційний З'їзд на Альберту відбувся 11-го і 12-го листопада, 1972 р., в приміщенні Катедри Св. Івана в Едмонтоні. В суботу рано, 11-го листопада, при чашці кави відбувалася реєстрація делегаток і гостей. В годині 9:30, голова пані О. Ганночко, як предсідниця з'їзду, офіційно відкрила першу сесію С.У.К. і покликала Високопр. о. прот. О. Хом'яка на молитву і привіт. Після молитви, хвилиною мовчанки, вшановано пам'ять померших членок. В своїому привітальному слові, о. Хом'як дав признання за важливу культуру й релігійну працю, яку жіноцтво завжди виконує і сказав, що звіти з їхньої цілорічної діяльности це підтверджують. На цьому місці о. Хом'як передав щирий і теплий привіт в імені Високопреосв. Владики Андрея, Архиєпископа Едмонтону і Західньої Канади.

До почесної президії ввійшли пані: Д. Янда-Мекмилин, К. Міськів, С. Василишин, С. Пауш, М. Сулима, А. Звоздецька, п-на Р. Фарина, і пані Й. Михайленко з Саскатуну. На секретарок з'їзду покликано добр. М. Керніцьку і пані Є. Прокіпчук.

До резолюційної комісії ввійшли пані: О. Ганночко, А. Мельник, А. Звоздецька, К. Міськів, добр. М. Керніцька; а до номінаційної — пані: Н. Жмурко, Н. Гиманик, О. Мельничук, Е. Верхомин і Р. Гуцуляк. Реєстрацію провадили пані: Е. Верхомин і Д. Корпан.

В заступстві голови централі С.У.К., привіт з'їздові склали пані М. Сулима. В своїому короткому слові вона звернула увагу на три важливі справи — Українське шкільництво, журнал „Промінь" і Музейна Фундація С.У.К.

Голова відділу при Катедрі Св. Івана, п-на Р. Фарина щиро привітала делегаток і гостей і побажала добрих успіхів у нарадах.

На внесок пань: М. Сулими і М. Солован, протокол з минулорічного з'їзду прийнято так як був надрукований у „Промені". Предсідниця пояснила необхідність мати архивістку при Екзекутиві і представила пані М. Самоїл, яка серед року прийняла той обов'язок. На внесок В. Бойко і К. Істон з'їзд одноголосно одобрив постанову екзекутиви. Пані М. Самоїл забрала слово і пояснила, в який спосіб вона почала збирати матеріяли до Архівної книги.

Всім учасникам на цю сесію при реєстрації дано друковані звіти урядниць екзекутиви. Декотрі з цих звітів були зачитані на сесії. Голова провінційної екзекутиви пані О. Ганночко, щиро привітала учасників і подала обширний звіт з цілорічної праці. Касирка, пані К. Істон, звітувала про фінансовий стан, який представляється так:

Стоять — перший ряд починаючи зправа: О. Ганночко, Л. Івасюк, Н. Боднар, Д. Корпан, А. Данилович. Другий ряд: Є. Прокіпчук, А Звоздецька, Н. Сенів, Е. Верхомин. Третій ряд: К. Рожак, В. Сорочук, Л. Ґрегорі, Р. Фарина. Четвертий ряд: Н. Гиманик, Д. Брода, О. Мельничук, Ф. Пелех. П'ятий ряд: В. Бойко, Й. Саламандик, М. Володько, М. Самоїл. Нема на знимці: добр. З. Туржанської і С. Павлюк.

Загальний прихід за рік	$3,912.75
Загальний розхід за рік	2,634.30
Остаєсь у касі на 1973 р.	$1,278.45

Пані Е. Верхомин, детально звітувала з діяльности Комітету Музею і Мистецтва при пров. екз. Музей приміщується в Авдиторії Св. Івана в Едмонтоні. Вотум довір'я уступаючій управі внесли членки контрольної комісії. піддержала пані К. Пелех. З'їзд прийняв внесок оплесками. Пані Д. Корпан подала до відома, що на сесії є 19 делегаток, а гостей понад сотні. Делегатками були слідуючі:

Від централі Союзу Українок Канади — Марія Сулима, Пров. екз. на Альберту — Надія Боднар, Наталя Базюк, Св. Ольги — Вегревил — Олена Мельничук, Відділи: О. Басарабової — Васетна — Анна Зінык, Лесі Українки — Ту Гилз — Павліна Мулька, О. Басарабової — Торгилд — Ліна Татарин, Лесі Українки — Ендру — Василина Мельник, Лесі Українки при громаді св. Ілії, Едмонтон — Катерина Рожак, Кн. Ольги, при громаді св. Михаїла, Едмонтон — Дарія Попович і Фіна Тарновець, при громаді св. Андрея, Едмонтон — Оля Кривусик, Йосифина Саламандик і Вікторія Жуківська, при громаді св. Івана, Едмонтон — Розалія Фарина, Олександра Фарина, Надія Николин, Софія Гриник і Наталка Мельничук.

Пров. референтка Молодших Відділів СУМК, пані А. Сенів, інформативно розповіла про різні ручні роботи які можуть виконувати сумківці під час їхніх сходин.

В годині 10:45 рано, учасники з'їзду з всіх сесій складових організацій і вся дітвора з Рідної Школи перейшли до Катедри св. Івана і взяли участь в Панахиді за поляглих борців з нагоди Дня Перемиру. Панахиду відправив Високопреосв. Владика Андрей в сослуженні присутнього духовенства. Співав катедральний хор під диригентурою Р. Солтикевича. Після цього була обідня перерва.

Пров. Екз. зарядила обід для всіх учасників. При обіді відбулася коротка програма. На першу точку, культурно-освітна референтка, пані Н. Базюк, представила панночку Любу Гуглевич, яка отримала стодолярову стипендію Пров. екз. на Альберту, за вивчання української мови на Албертійському університеті. Цього року Люба продовжує студії і є на третьому році факультету освіти.

Найголовніша точка в програмі була доповідь, яку виголосила пані Йоанна Михайленко з Саскатуну на тему „Демократія в організації". Пані П. Сліпчук представила доповідачку, подаючи дані про її високі осяги в науці і як заслужену довголітню членку Союзу, яка занимала різні поважні пости.

Пані Михайленко у своїй промові підкреслювала, що ми не всюди і н е все вповні використовуємо демократію в організаційному житті, і тому назагал менше користаємо. Маючи нагоду подорожувати по різних краях, і брати участь в наукових з'їздах та конференціях, вона запримічувала як поступає життя в інших організаціях. Тут вона навела кілька добрих прикладів. Дальше, пані Михайленко сказала, що коли в Канаді, під цю пору так багато говориться про 'многокультурність' то нам треба якнайбільше звернути уваги на наші музеї й заангажовувати здібних і цікавих людей до цієї праці, щоби дійсно зберігти все те, що має культурну вартість.

Другу важливу справ, яку порушила доповідачка, що з кожним роком число українських студентів на університетах збільшується, а наша комунікація з ними зменшується. Ми мусимо шукати розв'язки в цій ситуації, бо кожна наша організація та інституція потребує цих молодих людей. Будучність нашого зорганізованого життя спочиватиме в їхніх руках. Пані Ганночко зложила щиру подяку гості-бесідниці. На закінчення обідної програми, п. К. Теличко, голова Пров. Управи ТУС, зложив привіт і сказав доцільне слово в збереженню рідної мови.

Після обіду присутні мали нагоду оглядати Музей та експонати ручної роботи Молодшого Відділу СУМК при Катедрі.

В годині 2:20 по полудні, почалася друга окрема сесія Союзу Українок. Пані Н. Боднар зробила заклик на організаційний фонд. Присутні членки зложили $273.00.

Слідувала промова другої гості-бесідниці, пані К. Чернявської, яку представила А. Звоздецька. Пані Чернявська, як надглядачка учителів при Раді Публичних Шкіл міста Едмонтону, говорила на тему „Розговір — ключ до порозуміння". Вона дуже цікаво цю тему предложила, бо сама має великий досвід у праці з дітворою, і мала нагоду переводити різні науковослідчі проєкти. З її промови присутні дуже багато скористали, бо вона наводила багато прикладів проблем з молоддю що існують в теперішній час. Предсідниця щиро подякувала пані Чернявській за повчаючу доповідь.

Пані А. Звоздецька, голова Р.У.Ш. в Західній Єпархії, склала привіт і сказала коротке слово. Вона згадала про 'Фонд ім. В. Сарчука', про нову книжку „Дивись, слухай, говори", яку опрацювала пані С. Василишин і про новий підручник для батьків, що хочуть вчитися української мови, який опрацювала пані Віра Лабач. Вона закликала матерів серйозно ставитися до справи рідної мови, так щоб все й всюди ця справа була першою до уваги. При цій нагоді пані Звоздецька коротко звітувала про працю на оселі „Барвінок" під час літніх ферій.

Пані Д. Янда-МекМилин завжди цікавиться і присвячує багато уваги справі Музею. Своє зацікавлення вона не тільки виявляє словами, але й ділами. Вона зложила пожертву в сумі $100.00 на Албертійську Філію Музею в Едмонтоні. Пані Г. Мельничук, як окружна представниця, розповідала про різні проєкти праці, які відділ у Вегревил перепроваджує. Членки цікавляться і регулярно приходять на збори.

Пані С. Пауш, крайова референтка журнала піднесла справу „Променя" і проголосила кампанію за новими передплатниками. Пані Л. Феняк, пров. референтка журнала сказала, що в Альберті взагалі замало є передплатників бо статистика доказує, що лише половина членок Союзу передплачують журнал. Вона закликала, щоб членки старалися кампанію успішно поровадити.

Слідувала дискусія — як заохочувати молодих жінок ставати в ряди членства С.У.К. Пані Жмурко сугестувала, щоб по округах і по місцевостях, де є більше як один відділ, організувати спільні імпрези і так плекати взаїмну любов, порозуміння й витворювати об'єднату силу. Імпрези, як День Студента, Свято Учня, приносять великі моральні користи. Багато членок брали активну участь в цій загальній дискусії.

Від номінаційної комісї звітувала пані Жмурко подаючи листу кандидаток до управи на рік 1972-1973. Па-

ні Звоздецька пддержала номіновану листу. Збори прийняли новий склад екзекутиви оплесками. До управи увійшли:

Голова — Ольга Ганночко,
Уступивша голова — Анна Звоздецька,
1-ша заст. голови — Надія Боднар,
2-га заст. голови — Анастазія Сенів,
3-тя заст. голови — Розалія Фарина,
Рекордова секретарка — Єлисавета Прокіпчук.
Кореспонденційна секретарка — Докія Корпан,
Касирка — Анна Данилович.
РЕФЕРЕНТКИ:
Молодших Відділів СУМК — Василина Бойко,
Освітно-культурна — Надія Гиманик,
Українське Шкільництво — Фіона Пелех,
Садочків — добр. З. Туржанська,
Музею й Мистецтва — Емма Верхомин,
Журнала „Промінь" — Ольга Мельничук,
Видавничого Фонду Н. Кобринської — Люба Ґреґорі,
Міжнародних Справ — Вікторія Сорочук,
Архівів — Марія Самоїл,
Контрольна Комісія — С. Павлюк, М. Володько, Д. Брода.
ОКРУЖНІ ПРЕДСТАВНИЦІ:
Смокі Лейк — М. Паламарик,
Торгилд — М. Волощук,
Ту Гилс — П. Мулька,
Веґревил — Г. Мельничук.
Ендру — Р. Гуцуляк,
Мирнам — М. Ткачук,
Келґарі — Н. Кобильник,
Лойдмінстер — М. Іванець,
Сіба Біч — Вайлвуд — Д. Костюк.

На закриття зборів внесла Д. Янда-МекМилин, піддержала Н. Жмурко. Всі спільно відспівали „Де згода в родині".

Слідуючі дві резолюції винесла Резолюційна Комісія, які були прочитані і прийняті з'їздом на загальній сесії в неділю по полудні.

1. З кожним роком число наших українських студентв на університетах зростає, а наша комунікація з ними зменшується. ТОМУ цей Албертійський Провінційний З'їзд Союзу Українок Канади звертається до всіх складових організацій СУС і до проводу У.Г.П.Ц. в Канаді, щоб спільними силами негайно застановилися над цією ситуацією і вплянували певну програму, яка б урухомила нашу співпрацю з українськими студентами, бо від них залежить наша будучність.

2. Взявши під увагу, зростаючий загально-аморальний стан молодої генерації, та занепад родинного життя, що підкошує тривкі підвалини найголовнішої інституції ДІМ" — цей З'їзд закликає українських батьків, всіма силами протиставитися цій загрозі, насамперед звернути особливу увагу на своїх власних дітей, привернути тісні й теплі родинні зв'язки, і присвятити якнайбільш часу для свого дому.

Секртарки З'їзду —
добр. М. Керніцька і Єлисавета Прокіпчук.

— — —

ЗВІТ ДІЯЛЬНОСТИ ПРОВІНЦІЙНОЇ ЕКЗЕКУТИВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК НА АЛБЕРТУ ЗА РІК 1971-1972.

1) Відвідано відділи Союзу Українок в — Келґарі — 2-го лютого, 1972, Веґревил — 5-го березня, 1972, Мирнам — 19-го березня, 1972, Вілінґдон — 3-го травня, 1972, Смокі Лейк — 3-го травня, 1972, Вільна — 9-го травня, 1972.

Під час цих відвідин референувались важливі справи й проєкти Союзу Українок. Місцевим і окружним відділам належиться признання й щира подяка що уможливили ці відвідини.

2) В суботу, 25-го березня й в неділю, 26-го березня, 1972 в Авдиторії св. Івана, відбулася Весняна виставка експонатів кераміки — колекція власноручної праці пані О. Фіґоль, членки С.У.К. Також був прекрасний показ киптариків і пелерин з мистецького проєкту відділу при Катедрі св. Івана, який очолює пані М. Гладун.

3) Екзекутива взяла участь в — а) Нарадах „Жінка в сучасну пору", що відбувалися в Албертійському університеті, в днях 8-го і 9-го лютого, 1972. б) Дискусії на тему "Intercommunications" at Government House, 10-го лютого, 1972. в) Сумківській конференції, 10—12-го лютого, 1972 в місті Саскатуні. г) Похороні бл. п. Митрополита Іларіона в Вінніпезі, 12-го квітня, 1972. ґ) "Edmonton Folk Arts Council — 7th Annual Festival" на 7-го травня, 1972. д) Спеціяльних нарадах С.У.С. на 9-го червня, 1972, коли голова п. Іван Стратійчук, робив заклик за фондами. На Албертy призначено зібрати $5,000. е) В Конференції Культурної Спадщини в Албєрті, в днях 16—18-го червня, 1972. є) Конференції Провінційної Ради Жінок на Албертy в Ред Дір, 14-го жовтня, 1972. ж) Семенарі „Канадської Музейної Асоціяції в Келґарі, 1—3-го листопада, 1972. з) Кампанії за фондами для "Mental Health if Alberta".

4) Ми вислали привіт до ювілейної книжки відділу ім. О. Кобилянської при Катедрі Пресвятої Трійці в Саскатуні.

5) Ми старалися дістати ґрент і виповнили аплікацію на $50,000, федеральної допомоги на Провінційний Музей. Покищо результату немає.

6) Впродовж року екзекутива пожертвувала на слідуючі цілі:

а) З Провінційного З'їзду 1971 р. на організаційний фонд Союзу Українок $135.00
б) На стипендію до Інституту св. Івана в Едмонтоні 100.00
в) На стипендію до Албертійського університету 100.00
г) На Інституту Св. Івана на рік 1972 ..... 75.00
ґ) На Катедру св. Івана за кімнату в якій приміщується музей 100.00

7) В м. липні і серпні, Музей був відкритий щонеділі для туристів. Музей також є відкритий для оглядин під час різних імпрез, які відбуваються в Авдиторії Св. Івана.

Єлисавета Прокіпчук,
рекордова секретарка.

— — — —

ПОЖЕРТВИ НА ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД ПІД ЧАС ПРОВІНЦІЙНОГО З'ЇЗДУ В АЛБЕРТІ, 11-го ЛИСТОПАДА, 1972.

По $10.00: М. Гринчук, А. Звоздецька, Н. Шемелюк, Відділ О. Басарабової в Торсбі, Відділ Св. Ольги в Веґревил, Відділ Кн. Ольги, Відділ при громаді Св. Андрея в Едмонтоні.

По $5.00: М. Шевчук, А. Зіник, Л. Татарин, С. Гриник, А. Цибак, Є. Прокіпчук, Р. Ґовда, М. Сулима, Й. Фарина, М. Солован, М. Косташ, М. Самоїл, О. Ганночко, П. Саламандик, Г. Янішевська, П. Каланча, Н. Николин,

Спасибі за щирий відгомін!

Нас, працівників і видавців журнала „Промінь" справді зворушує щирий відгомін членства Союзу по відділах та читачів на потреби журнала. Одні улаштовують чайні прийняття, інші організують розігравку, у списках проголошених пожертв на прес. фонд зустрінеться ряд імен читачів, інші працюють, щоб здобути нових передплатників, пишуть листи — щирі і теплі . . .

І що може бути більше дорожчого, більш цінного для редакції, для централі Союзу Українок, як почути прихильне слово від читача, бачити його при активній праці, як оцінити десятки „нев'янучих вінків" в пам'ять тих, що відійшли . . .

Останній місяць березень приніс нам знов нових, досі не проголошених передплатниць, яких ми щиро і сердечно вітаємо в рядах наших читачів, вітаємо й тих, які самі безпосередньо зголосились як нові передплатниці.

Тому ми не можемо інакше, як сказати наше щире спасибі Вам, дорогі Друзі, журнала за Вашу працю, за прихильність, з якими нам не важко безвпинно прямувати вперед.

Хоч ми обіцяли в минулім числі подати вислід кампанії в цім числі, то наспівають ще нові передплати і прес. фонд, та щоб ми нікого не проминули, переможці кампанії будуть проголошені в числі з травня.

Тут проголошуємо імена осіб, що здобули нових передплатниць і тих, що зголосились особисто та особисті пожертви:

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Пані: П. Стефанюк — Едмонтон, Алта. 9
Є. Щепанська — Виндзор, Онт. 3
Стефанія Кукурудза — Скарборо, Онт. 3
Ольга Гавриш — Саскатун, Саск. 2
Ольга Мельничук — Едмонтон, Алта. 2
Ю. Лехкодух — Васетна, Алта. 2
Н. Микитюк — Вернон, Б.К. 2

Р. Скакун, К. Кругляк, П. Довганюк, Л. Ґулуцан, Т. Лазарович, Л. Голубіцька.

По $3.00: Е. Винничук, Н. Сенів, В. Лучка, А. Данилович, С. Пауш, К. Самиця.

По $2.00: О. Гладун, П. Мулька, В. Фарина, К. Міськів, А. Томник, Л. Леськів, Л. Дяків, Л. Ґрегорі, А Особа, С. Василишин, добр. М. Керніцька, М. Лазарук, О. Мельничук, А. Данилович, А. Ґорецька, М. Сорокан, В. Бойко, П. Канасевич, М. Ковальчук, Н. Мельничук, Е. Верхомин, К. Істон, Н. Боднар, О. Райчиба, П. Сліпчук, Е. Вольчанський, Л. Феняк, Д. Татарчук, Н. Мисак, добр М. Василів, А. Велещук, В. Маланчук, А. Романчук, Е. Пронюк.

По $1.00: Добр. Ю. Мельничук, К. Лобос.

Разом:: $273.00.

А. Дутчак — Ошава, Онт. 1
Юлія Головата — Торонто, Онт. 1
Ю. Онишко — Реджайна, Саск. 1
Н. Зенчишин — Реджайна, Саск. 1
Г. Пенюк — Вернон, Б.К. 1
А. Романович — Принс Алберт, Саск. 1
Марія Андрійчук — Давфин, Ман. 1
Т. Демяненко — Ст. Кетеринс, Онт. 1
П. Семенюк — Йорктон, Саск. 1
А. Ткачук — Геффорд, Саск. 2

Зголосилися безпосередньо за журналом: Алла Метулинська — Оттава, Онт., Анна Качмар — Ту Гилс, Алта., О. Хомич — Вестон, Онт., (добр.) Марія Гнатів — Виллинґдон, Алта.

Ті, що йдуть на зустріч журналові

В числі з березня у нашім журналі була проголошена жертва $200.00, що її склала пані Параня Грицюк з Келґари, Алта.

Параня Грицюк

Пані П. Грицюк народилась в Канаді в містечку Мондер, Алберта, в родині Підоборіжніх. Одружена з Василем Грицюком 1920 року. Через 23 роки управляли власним підприємством — крамницею у Дейсленд, Алберта. Відси їздили до УГПЦ в Едмонтоні. Продавши склеп, купили театр у Клерсголм, Алберта, яким управляли через 19 років. Чоловік пані Грицюк, Василь помер 1963 року, а в три роки по його смерти пані Грицюк переїхала до Келґарі і живе в дочки пані Д. Кобильник, яка також широко відома зі своєї активної громадської праці.

Пані Грицюк складала пожертви на різні народні справи, особливо на наші інститути, церкву та інше. Є членкою відділу ім. О. Басарабової у Келґарі. Тому дар — $200.00 від пані Грицюк, особливо в часах нашої кампанії є дуже взірцевим, якого не можна вповні не оцінити.

Нам пишуть

Дорогий „Промене!"

Мені 87 літ, але я ще залюбки читаю Тебе! Ти є моїм постійним товаришем. У довгі зимові місяці, відганяєш від мене скусу, коли нема з ким розмовляти. Щоб продовжувати Твій дальший ріст і життя, засилаю Тобі $10.00.

Йосипа Чепесюк,
Тандер Бей, Онт.

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ І МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА

Цього року, Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади в Альберті, спільними силами едмонтонських відділів Союзу, улаштовує Весняний Чай і Виставку Мистецтва, що відбудеться в суботу, 14-го і неділю, 15-го квітня в Авдиторії при Катедрі св. Івана.

Для членок, які постійно займаються організаційною працею, час швидко минає, і ось вже знова прийшла пора року, коли нам потрібно готуватися до нашої річної традиційної імпрези. Ця тридцять шоста Виставка буде відзначатися „Контестом Української Вишивки" і „Ревією Мод".

Щоб зацікавити відділи до активної участи у виставці та поширити знання, красу і правдивість ручного мистецтва, запроєктовано мати контест-змагання української вишивки. Кожний відділ має зібрати п'ять до десять речей для своєї збірки для контестового показу. Намічуємо такі предмети до збірки: рушники, доріжки, декоративні подушки, серветки, настільники, буфетні накривала, обруси, "place mats & tray clots". Тому, що українські народні вишивки є багаті різнородністю стібів, не ограничуємо збірку до хрестикових стібів. До контесту можуть входити і інші стіби як — низ, яворівка, гладь, мережка, вирізування, полтавський гапт, заволікання.

Жюрі будуть брати під увагу такі точки:

1. Технічне й мистецьке виконання в вишивці
2. Вибір кольорів і розміщення взору
3. Примінення вишивки до модерного вжитку
4. Найбільш різноманітна збірка.

Отож, звертаємось до наших відділів **з закликом** взяти якнайчисленнішу участь у цім контесті вишивкової збірки — щоб цьогорічна **Виставка** була найкращим покажчиком у поширені нашої багатої ручної, мистецької культури.

Просимо відділи привезти свої збірки речей на пізніше як в суботу рано, 14-го квітня для того, щоб можна експонати гарно виставити для огляду гостям і жюрі.

З проєкту вишивкових курсів, на яких брали участь членки під наглядом пані Ґлорії Гладун, улаштовується небувалу досі „Ревію Мод" (Фешіон Шов). Це буде моделювання вишиваних суконок прикрашених різними взорами і стібами української вишивки приміненні до модерної ноші. Курсантки вже довший час працюють над цим проєктом і віримо що такий „показ" дуже зацікавить гостей.

ПРИГАДКИ:

Комітет Мистецтва й Музею вислав до кожного відділу комплект взорів і листівки, які отримано від головного Музею в Саскатуні. Просимо їх розпродати якнайскоріше і гроші звернути до:

Mrs. E. Verchomin,
11050 - 108 St. Edmonton, Alta.

Під час Виставки відбудеться випродаж традиційного та іншого домашнього печива і продаж писанок.

Голова Комітету Мистецтва й Музею
Емма Верхомин,

Запрошуємо на Весняний Чай і Виставу

Албертійська управа Союзу Українок Канади улаштовує спільними силами едмонтонських відділів Виставу, яка буде відзначатися „Контестом української вишивки" і „Ревією мод" на Веснянім Чаю.

Ця вистава відбудеться 14-го і 15-го квітня 1973 р., від годи 2.30 до 5.00 по полудню в Авдиторії Св. Івана 10611-110 Аше.

Просимо всіх зацікавлених прибути на Виставу і чайне прийняття.

Ольга Ганночко — голова
Докія Корпан — секр.

У пам'ятну 10-літню річницю смерти нашого дорогого незабутнього тата, бл. п. Івана Ґабриша, який відійшов у вічність 14-го лютого 1963 року, також дорогої мами, бл. п. Юлії Ґабриш, яка упокоїлась 18-го квітня 1970 р. та брата, бл. п. Павла, який відійшов 12 лист. 1968 р., в їх світлу пам'ять замість вінків складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Діти, внуки і правнуки — Михайліна, Роман, Богдан, Мирон, Дарлін, Роний і Дона Демянюк
Савт Бирнабі, Б.К.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

КРАШАНКИ

Ми є пестрі писаночки,
Гарні, гарні паняночки
Нас писала невеличка
Та Марусина сестричка —

Ой писала в темну нічку
І спалила цілу свічку,
Жовтим воском нас красила
І до фарби положила...

Наталія Забіла

ЛАСТІВКИ

Пригрівало весняне сонце. В рівчаках біжать струмки. Метушаться за віконцем клопітливі ластівки.

Уже останній сніг розтанув. Тепло. Весело. Весна!..

Оля встане вранці рано та відразу до вікна.

— Чом це, мамо, пташенята до вікна летять щомить? Це вони до мене в хату, мабуть, хочуть залетіти... Відчиніть віконце, мамо, хай вони сюди летять! Я дивитимусь, руками я не буду їх займать!

Підлетіли. Відлетіли. Тільки крильця — блим та блим!

Це вони будують вміло для своїх маляток дім.

Усі працюють безупинно, не марнують, бачиш, час — грудочки м'якої глини ь дзьобах носять раз-у-раз.

Швидко буде тут гніздечко, добре зліплені із землі. У ньому лежатимуть яєчка у м'якесенькім кублі.

Потім будуть пташенята, ненажери — просто страх! Цілий день їм батько й мати все носитимуть комах...

Підростуть у малятюк крила, мати їх навчить літати, — так як мама Олю вчила в книжці

літери читати.

А тоді настане осінь... Стане зразу холодніш. Вранці ляжуть білі роси на травичку, на спориш...

— Взимку ж, мамо, пташенятам буде холодно в гнізді... Правда ж, ти до мене в хату всіх їх пустиш отоді?

Ні! У теплий край тоді далеко полетять усі пташки: журавлі, качки, лелеки і маленькі ластівки.

А як стане знов на дворі тепло, весело, весна — прилетять пташки з-за моря знов до нашого вікна.

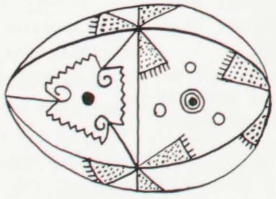

Малий зайчик, Яць Вухатий,
Синочок пещений,
Несе також, як бачите,
До церкви свячене...

А що за напасть не важко,
Батько для дитини
Зробив такий гарний бучок,
З сирої ліщини.

Іде Яцьо із свяченим,
Бурко поглядає,
Та не важиться напасти,
Бо Яць костур має...

„Готуйсь" (Ю)

ОГІРОЧОК

Огірочку, огірочку,
Не ходи по тім крайочку,
Онде мишка повзе,
Тобі хвостик відгризе.

Що далі від зими, то раніше прокидається Сонечко. Встане з-за обрію і радісно котиться по небу, як золоте блюдце. „Доброго ранку, поля і луки, ліси і ріки! З ясним днем вас, добрі люди!"

Геть в усі куточки зазирають сонячні промінці. Всюди гарно господарюють. Треба, щ о б більше з річок та озер здійнялося пари в небо. Щоб пливли хмарки. Рясні дощі випадали.

Од тепла й вологи і дерева, і квіти, і трави краще ростимуть. Хліба в полі вчасно дозріють. Овочі по городах, плоди по садах соком наллються.

Всі люблять Сонечко. Про нього пісні, казки, загадки складають. Пам'ятаєте хоча б оцю: „За лісом, за пралісом золота діжа сходить"?

А які ви знаєте віршики та загадки про наше щедре, ласкаве Сонце?

Калина

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

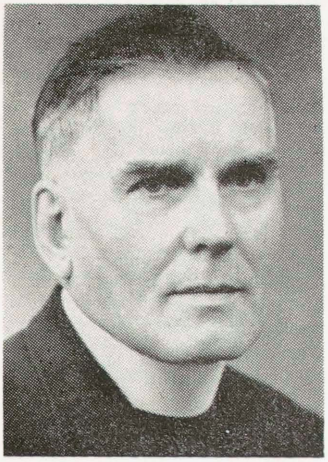

СПІВЧУТТЯ

Центральна управа Союзу Українок Канади, разом зі своїм членством по відділах висловлює глибоке співчуття родині Стратійчуків у Вінніпегу з приводу смерти бл. п. прот. д-ра Дмитра Стратійчука, який упокоївся 20-го лютого 1973 року.

Це був великий приятель Союзу Українок Канади, знаний майже в кожній українській околиці, які священослужитель і патріот, так само як і його дружина Софія та родина.

Родині бл. п. д-ра Д. Стратійчука — дружині Софії, синам — Орестові і Анатолію, дочкам — Наталі і Лесі висловлюємо глибоке співчуття. Поділяємо Ваш смуток і хай Господь злагіднить гостроту Вашого болю:

— — — —

Членки відділу ім. Доньки України в Роблині висловлюють глибоке співчуття родині бл. пам'яті о. д-ра Стратійчука, у світлу пам'ять Покійного складають нев'янучий вінок і засилають $10.00 на журнал „Промінь".

Хай канадійська земля, на якій св. п. о. д-р Стратійчук положив багато труду буде йому легкою. Вічна Йому Пам'ять!

Павліна Бугера, голова — Анна Горбай, секр.

— — — —

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу св. пам'яті о. д-ра Дмитра Стратійчука, складаючи $5.00 на журнал „Промінь". Родині Покійного — дружині добр. Софії, синам — Орестові і Анатолієві та дочкам Лесі і Наталі висловлює щире співчуття.

Клементина Пасічняк і Оля Завісляк, Вінніпег

— — — —

В пам'ять бл. п. о. Протопресвітера д-ра Д. Ф. Стратійчука — Священика-піонера нашої УГПЦ в Канаді й бувшого пароха Канорської парафії, — який упокоївся дня 20-го лютого ц. р. в Вінніпезі, замість квітів на його свіжу могилу складаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Рівнож висловлюємо глибоке співчуття Добродійці й Родині.

Управа і членки Жіночого Товариства
ім. Марії Маркович у Канорі, Саск.

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ НАШОГО ЛЮБОГО ТАТА БЛ. П. ОТЦЯ ДМИТРА СТРАТІЙЧУКА

Ми сплели вінок Тобі дорогий наш Тату, з квітів, які виросли із нашого серця, і обвели його листками журнала „Промінь", якого Ти також читав і радів тим, що Союз Українок Канади так красно розвивається. Кладемо цей вінок на Твою свіжу могилу цієї багатої країни Канади, яку ти об'їхав кілька разів будучи місіонером.

Ти утомився по 53-ох роках своєї праці для нашої Православної Церкви, і залишив свою родину.

Хай аромат цих квітів доходить до Тебе, а холодна земля, що взяла Тебе в свої обійми буде тобі легенькою.

У світлу пам'ять нашого дорогого Тата складаємо $30.00 на журнал „Промінь".

Леся і Наталка Стратійчук
Вінніпег

— — — —

У світлу пам'ять наших дорогих незабутніх батьків бл. п. Василя і Анни Гавриш, та Антона і Анастасії Марковських, засилаємо $6.00 на журнал „Промінь".

Никола і Ольга Гавриш,

— — — —

У пам'ять нашої дорогої і незабутньої мами, бл. п. Катерини Магери з околиці Федора, Алберта, а пізніше з міста Едмонтону, яка упокоїлася 28-го жовтня 1972 року, на 88 році життя, складаємо $50.00 на журнал „Промінь". (Допис на стор. 30)

Дочки:
Ольга Фіголь, Едмонтон
Йоганна Михайленко, Саскатун

— — — —

У незабутню пам'ять моєї дорогої мами, бл. п. Марії, яка упокоїлася 1901 року і сестри, бл. п. Євгенії, яка упокоїлась того самого року, що й мама, тата, бл. п. Івана Камінецького, який упокоївся 1945 року, дорогого мого мужа, бл. п. Григорія Терновецького, який упокоївся 3-го квітня 1963 р. і другої сестри бл. п. Костантини Олійник, яка упокоїлась 1967 року, в їх світлу пам'ять складаю нев'янучі вінки і засилаю на журнал „Промінь" $25.00.

Дочка, сестра і дружина Наталія Терновецька

— — — —

У пам'ять моїх дорогих: мужа, бл. п. Василя Лазаровича, який упокоївся в неділю, 11-го жовтня 1970 року; в пам'ять його родичів — мами, бл. п. Парані Лазарович, померла в листопаді, 1935 року й тата, бл. п. Николая Лазаровича, який помер 1912 року у вересні, так само сестра, бл. п. Рузя Лазарович, замужня за Гунчаком упокоїлась у вересні 1912 року — в їх світлу пам'ять складаю нев'янучі вінки і засилаю $15.00 на журнал „Промінь".

Анна Лазарович, Саскатун

У 21-шу річницю смерти мого дорого мужа, бл. п. Василя Саламандика, в його світлу пам'ять складаю ніколи нев'янучий вінок і засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Дружина Параня Саламандик, Едмонтон

— — — —

У другу річницю смерти мого дорогого мужа, бл. п. Стефана Франко, який відійшов у вічність 6-го грудня 1971 року і дорогого незабутнього сина бл. п. Миколи Франко, який відійшов у вічність 18-го листопада 1971 року в їх світлу пам'ять засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Дружина і мама Параскевія Франко, Тіодор, Саск.

— — — —

Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади, складає нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Емануїла Халатурника з Сандавн, Ман., дорогого батька нашої касирки пані Марії Вахни, в його світлу пам'ять засилаємо $5.00 на журнал „Промінь". Родині покійного висловлюємо глибоке співчуття.

І. Римар, кор. секр.

— — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Григорія Кудрика, який упокоївся 17-го грудня 1972 року, з околиці Ватсон, Саск., в його світлу пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

П. Токарчук, М. Франко і А. Охітва, Ватсон, Саск.

— — — —

Замість квітів на свіжу могилу мого дорогого брата, бл. п. Григорія Кудрика з Ватсон, Саск., який упокоївся 18-го грудня 1972 року, в його світлу пам'ять засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Хай канадійська земля мому покійному Братові буде легкою.

Сестра Анастасія Забродська, Ленсінг, Міш., ЗСА

— — — —

У шосту річницю смерти мого дорогого мужа, бл. п. Якова, з болем у серці згадую і кладу цвітку у його світлу пам'ять, складаючи на „Промінь" — $5.00.

Дружина Надія Ковалишин

— — — —

У пам'ятну річницю смерти, дорогої нашої мами і сестри, бл. п. Докії Іванишин з Гефорду, Саск., яка відійшла у вічність 25-го грудня, 1972 р. складаємо $5.00 на журнал „Промінь".

Сини — Петро і Іван та сестра Василина Кузик, Виняр, Саск.

— — — —

У незабутню пам'ять наших дорогих — батька бл. п. Федора Тріщука, який упокоївся 1944 р.; батька бл. п. Антона Марковського, який упокоївся 1947 р. і мати бл. п. Анастазії Марковської, яка упокоїлася 27-го грудня 1965 року — складаємо $5.00, нев'янучий вінок на прес. фонд журнала „Промінь".

Михайло і Анна Тріщук, Саскатун, Саск.

В роковини смерти мого дорогого батька, бл. п. Данила Юрківа, який упокоївся 4-го березня 1959 року в околиці Мазепа, Саск., в його світлу пам'ять складаю нев'янучий вінок і засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Анна Різансоф, Кемсак, Саск.

— — — —

У пам'ять моєї дорогої мами, бл. п. Теклюні Тарнавої, яка відійшла у вічність у м. квітні 1968 р. у четверті роковини її смерти складаю нев'янучий вінок і засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

М. Материн, Стейнер, Онт.

— — — —

Замість квітів на свіжу могилу мого дорогого мужа, бл. п. Василя Тилюка, який відійшов у вічність 30 серпня 1972 року, в його світлу пам'ять складаю на прес. фонд журнала „Промінь" $10.00.

Хай канадійська земля буде легка Покійному.

Горем прибита дружина Доця Тилюк

— — — —

Замість квітів кладемо „нев'янучий вінок" на свіжу могилу нашого дорогого батька і мужа, бл. п. Василя Козія, який упокоївся 9-го лютого 1973 р. і засилаємо $5.00 на журнал „Промінь".

Параня, Степан і Одарка Козій, Айтуна, Саск.

— — — —

У третю річницю смерти дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Олександра Гуменного, який упокоївся 16 березня, 1970 року, складаємо вінок в його світлу пам'ять і засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Галя і дочки—Діяна Йонґ і Леся Чумер, Едмонтон

— — — —

У дванадцяту річницю смерти наших дорогих родичів бл. п. Марії і Дмитра Фербей, що упокоїлись в м. квітні 1961 року в Едмонтоні, в їх світлу пам'ять складаємо на пресовий фонд журнала „Промінь" — $20.00.

Леся Івасюк і Наталка Мельничук, Едмонтон

— — — —

У незабутню пам'ять дорогої бабуні, бл. п. Марії Левицької, яка упокоїлася 14-го лютого, 1952 року й мами, бл. п. Емілії Плавюк, яка упокоїлася 20-го серпня 1967 року складаємо нев'янучі вінки в їх світлу пам'ять і засилаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Люба, Ґреґорі, Ярослава Смит,
Ольга Ганночко — Едмонтон
і Наталка Вирмінґем, Алабама

— — — —

У світлу пам'ять мого дорогого брата, бл. п. Дмитра Остаповича, який упокоївся 23-го грудня 1971 року в річницю його смерти посилаю $10.00 на журнал „Промінь", як нев'янучий вінок в пам'ять Покійного Дмитра.

Сестра Василина Криптул, Вернон, Б.К.

— — — —

У п'яту річницю смерти мого дорогого племінника, бл. п. Стефана Кудринського в його світлу пам'ять складаю нев'янучий вінок і засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Стефанія Іліка, Сентлямберт, Кве.

КУРСИ ПИСАННЯ ПИСАНОК

Монтреал, Кве.

Заходами відділу ім. Ганни Барвінок щорічно організуються курси писання писанок і вишивання для молоді та старших у Соборі Св. Софії. Цього року задуманий проєкт набрав широкого обсягу.

Старанням голови відділу Галини Михальчук було випрацьовано програму, до якої включено чотири відділи Союзу Українок — Монтреал-Лашін, два відділи СУМК — Монтреал-Лашін та Пласт і учні Рідної Школи при Соборі Св. Софії. На поданий проєкт і старання прийшла фінансова допомога (ґрент) від уряду. Великий проєкт культурної праці з терміном від 15-го жовтня 1972 року до 1-го травня 1973 р.

Зимова частина проєкту була успішна. Відбувся гарний Андріївський вечір з виставкою мистецьких експонатів і концертом, якого програму виконувала молодь. Відтак було влаштовано різдвяну виставку у П. В. Марі впродож чотирьох тижнів, п'ять малих вікон і одна велика ґальботка. Відбувся також Різдвяний концерт виконаний силами молоді СУМК Монтреал-Лашін та учнями Рідної Школи при Соборі Св. Софії.

Весняну частину започатковано лекціями вишивання і писання писанок. Курси вишивання проводить Галина Михальчук, а на зміну їй допомагають: пані Стрілецька, пані Пеленська і пані Ленько. Лекції писання писанок проводить Женя Шкурат, а їй допомогають — пані Слободян, пані Демитрак і пані Іліка. Допомагають у всьому членки відділу ім. Ганни Барвінок.

Курси відбуваються кожного вівторка від 7-мої до 9-тої вечером від 13 лютого до 20 березня. Три лекції писання писанок і вишивання відбулись у Лашінах під проводом пань Штихно, Івасюк, Марійович, Лазаренко і Демосюк.

Створено комітет з членів поодиноких організацій, до якого увійшли представники — Лашін: пані Штихно і пані Демосюк — відділ Союзу Українок; п. Рудич і панна Демосюк — СУМК — Лашін; відділ Союзу — Доньки Українки, Монтреал — пані: Роніш, Малишко, Панчук і Кульба. СУМК — Монтреал — п. Рудько і Сидоренко. Збори комітету відбулися 27-го лютого 1973. Обговорено програму закінчення курсів на 1-го квітня. Тоді відбудеться виставка вишивок, народньої ноші, писанок, моделювання модерних суконок вишиваних та концертова програма молоді і старших, як також танець „Веснянька".

Також 15 квітня відбудеться конкурс писання писанок у співпраці з

Курс писання писанок — проводить Женя Шкурат — відділ ім. Ганни Барвінок.

Відділ Г. Барвінок у Монтреалі, курс вишивання під проводом Галини Михальчук. Є тут присутні дві пані учительки з відділу в Лашін — пані Штихно і пані Лазаренко.

членками СФУЖО під проводом пані Барабаш, пані Лебідь і Г. Михальчук. Дальші тижні в м. квітні є призначені на писання писанок по крамницях і торговельних осередків і влаштування великодніх виставок.

Зборами проводила Галина Михальчук, а секретарювала пані Панчук. Сходини Комітету відбуватимуться ще кілька разів.

Галина М.

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ В ЧИЛИВЕК, Б.К.

Приготовлення до ювілею почалось зараз по 25-річних зборах, які відбулись в грудні 1971 р. День самого свята було відложено на 24 вересня 1972 р. Головою ювілейного комітету обрано п. Марію Савіцьку, а тим часом виконувались намічені проєкти на ювілейний рік.

Щоб мати пам'ятку ювілею, рішено опрацювати і видрукувати збірник привітів від осіб, які причинились до розвою відділу та його історію, як також привіти від установ і організацій.

Членки дуже щиро ставилися у приготовленні до ювілею, праця була дуже приємна. Заля була прибрана рушниками вишиваними і тканими. Між ними були рушники з України, одні надіслані а інші привезені членками. На сцені образ Ольги Кобилянської і смолоскип, емблем Союзу Українок, по краях український і канадійський прапори. Друга частина сцени була прибрана вишивками з України та була вистава ляльок в українських строях з музею Пров. Екзек. з Ванкуверу, якою занялася п. Л. Дмитрук. Богослуження в неділю рано відправив о. П. Сацевич. День був чудовий, соняшний. Гарне число гостей прибуло на це свято: з Ванкуверу, Волей, Бирнабі та Аґесі. Отці Бублик і Блажук з добродійками прибули на обід і на програму після відбутих Богослужень у своїх парафіях.

Перед обідом відспівано молитву „Отче Наш". Вшановано померших членок і о. П. Сацевич поблагословив страви. Ювілейний колач роздано усім присутнім. Тост до членок відділу виголосив п. Іван Крипякевич, голова громади. Відспівали „На многії літа" членкам. Відповіла на

Світлина з ювілею відділу ім. О. Кобилянської в Чиливак, Б. К.

тост п. С. Троян, бувша голова відділу. До столів помагали доносити ленки відділу Л. Українки з Аґесі сусіднього відділу. Голова Р. Григірчук привітала гостей і покликала на господиню Марію Савіцьку до перепровадження програми. Представлено перших членок відділу, перший заряд, почесних членок гостей. Тому що п. В. Візнюк, перша голова відділу не могла прибути, її привіт перечитала п. А. Крипякевич, перша секретарка відділу. Добродійка О. Сацевич прочитала з чуттям уривки з творів О. Кобилянської. Лоро Ферил, по професії співачка, дочка панства М. і Р. Григірчуків відспівала дві клясичні пісні і „Реве та стогне". На п'яні приграваля Герта Стофелс.

Голова Пров. Екзек. на Б.К. п. Марія Вакалюк говорила про працю по відділах і нагороджувала членок грамотами від централі С.У.К. і шпилькою '72 від відділу ім. О. Кобилянської. Відбулось вшанування членок, які були у відділі від самих початків. Пані Візнюк була першою головою відділу і постійно була в заряді через довші роки. А. Крипякевич — перша секертарка, була касиркою або секретаркою аж до цієї пори без перерви. В домі панства Крипякевичів провадилась Рідна Школа, яку пан Крипякевич учив ще з самих початків існування відділу. Пані С. Троян була головою відділу через 18 років без перерви, зас. голови і секретаркою, постійно була в заряді Також у заряді церковної громади секретарювала. Р. Григірчук теперішня голова відділу була зас. голови, секретаркою і касиркою. Була також касиркою у церковній громаді і почерез 2 роки була касиркою у Жіночій Раді, де репрезентувала відділ.

Переходові членки нагороджені грамотами від централі С.У.К.: Ю. Ґорчинська — була членкою у відділах Мазепа і Кемсак у Саскачевані та у відділі Чиливек — разом 32 роки. А. Френд була членкою у Єлов Крік і Мелфорт, Саск., і у відділі в Чиливек — разом 27 років. В. Олексій — була членкою у Стонґ Пайн і Гонеймун, Саск., Алдеґров, Аґесі і Чиливек, Б.К., — разом 27 років.

З нагоди 40 років членства у С.У.К., Марії Савіцької, предсідниця святочної програми, М. Вакалюк нагородила її пером і ручкою від членок екзекутиви. М. Вакалюк переказала перебір 40-річної праці пані Савіцької при відділах починаючи у Вакав, Саск., потім Принц Алберті, Монтреалі, Вінніпеґу, Ванкувері, а тепер у Чиливек.

Анна Кіслінська відіграла на піяно „Коло млина", „Ой у полі нивка" і одну клясичну мелодію.

Головний доповідач на ювілею Впреп. прот. П. Сацевич промовляв про патронку Ольгу Кобилянську та про структуру С.У.К. У своїм привіті о. Сацевич підкреслив, що відділ у Чиливек не зважаючи на свою нечисленність, ніколи не зневірювався, а свідомо брав громад-

сько-церковні обов'язки, їх щиро виконував і прямував до наміченої мети, побажав членству від Всевишнього благословення за корисну, жертвенну працю. Галя Савіцька відограла на бандурі 4 пісні: „Ой так чи не так", „Я нікого не любила", „Ніч яка місячна" і „Взяв би я бандуру". Пані Марія Вакалюк і п. Т. Тузик з Ванкуверу відограли в'язанку українських пісень.

Усні привіти були від відділів: Лесі Українки з Ванкуверу — пані Л. Дмитрук, Ольги Кобилянської у Валей — пані Боднарчук, Олени Пчілки у Бирнабі — пані К. Гузик, Лесі Українки у Агесі — пані М. Олексій, о. П. Блажук з Валей від місійної округи Ванкуверу зложив привіт і висловив признання відділові за вложену працю при церковній громаді. Відчитано два привіти: з нагоди ювілею п-во Василь і Марія Запорожан прислали привіт і жертву у сумі $100.00 на церкву в Чиливек. Пані Анастазія Палига-Яков прислала жертву у сумі $10.00 і привіт, а також пані Маціборка прислала $5.00 ці дві жертви із Судбурі, Онт. Пані В. Візнюк подарувала $25.00. Отець П. Бублик, парох з Ванкуверу закінчив програму молитвою.

НАШ ЩЕДРИЙ ВЕЧІР, А З НИМ НАШ ЩЕДРИЙ ДАР НА „ПРОМІНЬ"

Членки нашого відділу ім. О. Басарабової у Гефорді улаштували 18 січня ц. р. Йорданський Святий Вечір, який відбувся у церковній залі нашої громади. Ми запросили всіх членів церковної громади з їх родинами.

Головний стіл був по традиційному прибраний: три чудових колачі по середині і трійця засвічених свічок. Інші столи також були прикрашені свічками. За ці прекрасні колачі щира подяка пані Насті Гарбуз. Вечера складалась з таких святочних страв: кутя, борщ, голубці, чотири сорти різних варенників (пироги), риба, мариновані печериці і мариновані оселедці, пампушки з маком і чай. Вечеря була смачна і багата.

Пан Петро Гарах, голова церковної громади привітав присутніх гостей святочним привітом і попросив засісти за приготовлені столи. Дуже було приємно побачити заповнені гостями всі місця за столами — прибуло поверх 175 осіб. Нашому парохові о. С. Зузакові не було можливо прибути отже п. Гарах попросив нашого дяка п. І. Павлуша провести перед вечерою молитву.

Після смачної вечері, членки церковного хору під проводом пані Олесі Михайлюк щедрували різних, дуже гарних щедрівок, а відтак пані Михайлюк повіншувала гостей святочним привітом.

По цім голова жіночого т-ва пані Оля Сметанюк щиро подякувала гостям за численну участь, що цей вечір зробив на організаторів цієї святочної імпрези дуже гарне враження і що всі тут свої, як одна велика родина, яких в'яже спільна радість традиції, спільних думок і громадської праці. Гості дуже гарно віднеслись до щедрівниць і склали поважну суму грошей на громадські потреби. З тих пожертв наші членки рішили дати **$100.00** на прес. фонд журнала „Промінь".

По вечері ми ще, самі жінки щедрували, опісля поділились на дві групі і пішли з щедрівкою до тих громадян, які не могли прибути до залі.

Це перший раз ми улаштували такий чудовий Щедрий Вечір і сподіваємось це продовжувати у майбутньому. Це гарний звичай і віримо, то інші відділи схочуть так радісно і корисно провести його в себе. Наш журнал „Промінь" присвічує нам і ми його нагороджуємо цим даром.

А. Ткачук, реф.

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН

Монтреал, Кве.

Милу несподіванку зробили пані Катерині Іванишин її близькі приятелі в неділю, 18-го лютого ц. р. з нагоди дня її уродин, завітавши в той день до її дому.

Присутні привітали господиню дому щирими усними побажаннями і відспівали многоліття та удекорували її гарним корсажем і передали з цієї нагоди свій скромний подарунок

Гостинний дім п-ва Іванишиних виявив себе і при цій оказії аж надто щедрим.

Спожившн смачний обід, пані Катерина подякувала присутним за так велику увагу до її особи і пожертвували від себе на ціль нашого журнала „Промінь" 13.00 долярів.

На милій та приємній розмові про значення та важливість нашої жіночої преси, провели присутні пообідний час.

Відходячи, ще раз побажали Господині дому кріпкого здоров'я та багато радісних і соняшних днів прожити з її мужем Михайлом та двома синами з їхніми дружинами і внуками.

Приятелька

РОКОВИНИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Форт Френсис, Онт.

В неділю, 11-го березня 1973 року, Жіноче Товариство ім. Лесі Українки при Українській Православній парафії св. Юрія у Форт Френсис, Онт., святкувало роковини своєї патронки Лесі Українки.

Програму свята відкрила вступним словом голова пані Катерина Рогожа, а отець парох Ф. Осиченко проказав молитву.

Відкриваючи свято, пані Рогожа щиро привітала всіх присутніх і побажала всім гарно провести вечір.

Святочного настрою надавали присутнім два гарно прибрані столики. На одному столику між вишиваним рушником пишався портрет Лесі Українки, а на другому присутні мали нагоду оглянути книжки, твори Лесі Українки в українській і англійській мові, які приніс на це свято отець парох.

Програма свята була коротенька. Отець Федір Осиченко прочитав змістовний і дбайливо опрацьований реферат, а пані Катерина Рогожа, Марія Ґушуляк, Василина Ґушуляк і Ґрейвис прочитали вірші.

Кінцеве слово виголосила пані Анна Койцан, заступниця голови Товариства, яка подякувала всім присутнім за їх участь у святі.

Це скромне, але щире товариське святкування закінчено поданням чаю і перекуски. Тепла родинна атмосфера надавала імпрезі особливої приємности і усі присутні радо проводили час у веселій гутірці.

З цієї імпрези збірка принесла $11.00, які членкині вислали на пресовий фонд журналу „Промінь".

Членкиня Товариства

Бл. п. КАТЕРИНА МАҐЕРА

Едмонтон, Алта.

В суботу, 28-го жовтня, 1972 р. в шпиталі в Едмонтоні упокоїлась в Бозі на 88-ім році життя бл. п. Катерина Маґера, одна з найстарших піонерок, бо вже 71 літ, як вона прибула до Канади. Була вона щирою та доброю парафіянкою Української Православної Катедральної Громади Св. Івана в Едмонтоні, а перед тим у місцевості Федора, Альберта, як також була вона активною членкою в організації Союзу Українок Канади.

Бл. п. Катерина Маґера залишила у глибокому смутку п'ятеро дітей — трьох синів: Федора, Корнила і Петра, дочок: Ольгу і Йоганну, 13 внуків, 10 правнуків і одну сестру.

Катерина Маґера народилася 27 червня 1884 року в родині Миколи і Євдокії Воєвідків в с. Кулачин, Снятинського повіту. До Канади приїхала з родичами, які поселились на фармі на Вон — 40 миль на північ від Едмонтону. Заміж вийшла за Прокопа Маґеру 1904 р. Спочатку замешкали в Едмонтоні, де чоловік як майстер працював при будові церков, а вона варила їсти священикам і робітникам. У 1911 роки родина переїхала на фарму в околиці Федора — 30 миль від Едмонтону.

У 1918 році почали будувати Український Народний Дім у Федора. Це було перше Товариство поза Едмонтоном, яке називано себе Т-во Просвіти ім. І. Франка. Катерина не лише доглядала домашнє огнище, дітей, але разом зі своїм чоловіком Прокопом брала участь в діяльности Т-ва. Вже в той час мали 22 члени, зорганізували аматорський гурток і не раз їздили до Едмонтону до Інституту грати представлення. Їхали кіньми і Катерина Маґера, як молода господиня клопоталася, щоб погодувати і переночувати тих всіх аматорів.

У тих часах йшла боротьба з комунізмом, що ширився по околицях. Завдяки родини Маґерів, було викинено большевицькі газети з Народного Дому, а почав приходити „Український Голос", „Наш Поступ" та інші. До Федора колись приїздило багато провідних людей з відчитами, які все знаходили місце в гостиннім домі Катерини і Прокопа Маґерів. У 1928 році дочка Ольга (тепер Фіголь) вже вчила в українській школі, а дочка Йоганна була вчителькою в місцевій школі. Того року дочка Йоганна (тепер Михайленко), при помочі своєї мами Катерини зорганізувала у Федорі відділ Союзу Українок. Катерина Маґера була одною з перших, яка постаралась за перше православне Богослуження у Федора. Коли заснувався відділ Союзу Українок у Федора, то членкині кликали себе „добродійками" замість „пані", бо справді скільки доброї і тяжкої праці треба було дати.

Перечитуючи рекорди Т-ва, то за один рік відбулось 6 представлень, 6 концертів, 12 забав з танцями, 2 дебати. Вкладка до аматорського кружка була 2 центи на місяць. Вже пізніше всі Маґери брали активну участи у Т-ві, бо так мати виховала їх, защепивши любов до свого і пошану до української мови. Всі діти покінчили вищу освіту в університеті. Федір — агроном, Ольга — учителька, Корнило — адвокат, Йоганна закінчила домашню економіку, Петро любити рільництво і лишився на фармі.

1933 року відбулись перші церковні збори у Федора для зорганізування УГПЦ громади. Катерина Маґера увійшла до заряду для купна площі на церкву і цвинтар. Як перший Народний Дім згорів, то в домі Маґерів відбувалися Богослуження. Сюди сходились на пробу церковного співу, бо Прокіп Маґера був дяком.

Катерина, разом зі своїм чоловіком належали до тих людей, які поклала перші основи під будову Інституту ім. М. Грушевського в Едмонтоні і завжди брали участь у з'їздах. У 1935 році помер Прокіп Маґера і Катерина залишилась удовою, жила на фармі з сином Петром. 1954 року купила собі хату в Едмонтоні, близько катедри і тут вона помагала і працею і пожертвами.

Бл. п. Катерина відійшла у вічність, але пам'ять про неї житиме все в серцях цілого її роду та української спільноти. Похоронено її поруч мужа Прокопа на цвинтарі у Федора. Панахиду відслужили в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні Владика Андрей і прот. О. Хомяк. При останнім цілуванні, на заклик родини склали учасники похорону „нев'янучі вінки" на церкву.

Хай Господь прийме Покійну у Свої Оселі праведних, де немає ні сліз, ні болю, а життя безконечне.

В. Лучка

ЗВІТ РЕФЕРЕНТКИ МОЛОДШОГО СУМК ЗА 1972 РІК

Лашін, Кве.

Під час Великого Посту — зорганізувала курси писання писанок для СУМКівок. Впродовж року разом з СУМКівками дала три вистави писання писанок:

1) у крамниці „Морген", за яку отримали нагороду у сумі 50.00 дол.;

2) у державній середній школі, де директор школи дав признання найкращої вистави і нагороду — 10.00 дол.;

3) у місцевім музеї (Лашін Музей) — дали виставу писання писанок і вишивання.

На доручення відділу — виготовила взір для церковного комплекту, вишивання якого уже розпочалося силами СУМКівок.

З огляду на те, що цей проєкт вимагає багато праці і часу, прошу членок відділу о допомогу.

Ольга Штихно —
Референтка СУМКу

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

РОБЛИН, МАН.

Відділ ім. Доньки України

Річні збори відділу відбулися на 13-го грудня 1972 в залі під церквою. Присутніх членок було 16. Збори відкрила голова товариства пані Павлина Буґера молитвою. Привітавши членок попросила встати і вшанувати хвилиною мовчанки померших членок. Пані Буґера була предсідницею зборів а Анна Горбай секретаркою. Слідували звіти урядниць і комітетів з цілорічної діяльности.

Впродовж року відбулось 11 місячних і двоє надзвичайних зборів. Старанням відділу відбувся Різдвяний дитячий концерт. Членки товариства помагали церковній громаді з колядою.

Було улаштовано пирогове пущення, випродаж Великоднього печева і 2 рази випродаж звичайного печива і один базар і два випродажі вживаного убрання. Відбуто спільне свячене, подали перекуску під час св. Місії, подали вечерю для хористів Українського фестивалю після концерту як також відбуто храмовий обід і членки подали обід і вечерю під час окружного з'їзду С.У.К.

Товариство дало поміч п'ятьом з похоронною перекускою і подали перекуску на прощальні вечорки. Один вечерок для п-ва Павла і Анастазії Чесник, які перебралися на сталий побут до Йорктону, Саск., а другий вечерок для п-ва Івана і Павліни Перхалюк, які перебралися до Давфину, Ман.

Цього року наш відділ дарував чашу на Музичний фестиваль за українську пісню. Чашу одержав Кен Кобелка за пісню „Взяв би я бандуру". Наш відділ вже десять років дарує чашу в державній школі в 9-тій клясі за найвищі відзначення в українознавстві. Цього року чашу одержав Орест Стиба.

Старанням культурно - освітнього комітету відбулися вечорки українського вишиття. Участь брали 16 жінок і дівчат, котрі за короткий час навчилися гарно вишивати. Інструкторками були: Павліна Буґера, Марія Копельчук і Анна Горбай. Відбуто вечерок в честь Лесі Українки, свято книжки і Листопадове Свято. Спільно з церковною громадою відсвятковано роковини Тараса Шевченка. Товариство цього року постаралося, щоби гарно викінчити накриття на підлогу і в нову куртину в залі під церквою.

Товариство жертвувало на такі цілі: На місцеву церкву $1,800.00, Колегію св. Андрея $100.00, цвинтарний фонд $200.00, журнал „Промінь" $25.00, орг. фонд С.У.К. $25.00. Членки зібрали на Червоний Хрест $23.75.

Фінансовий звіт — з 1971 року осталось в касі $1,336.44, прихід у 1972 році $2,131.44, розходи в 1972 році $2,720.77, в касі осталось $747.11.

Заряд на 1973-ий рік: пані: Павліна Буґера — голова, Савеля Пуршега — заст. голови, Анна Горбай — секр., Галина Філевич і Анастазія Столярчук — секр. до оголошень, Леонтина Піць — касирка, Марія Копельчук і Анна Горбай — ком. освіти. Контрольна комісія: Мирослава Горбай, Марія Фіньковська і Марія Копельчук. Сестриці: М. Проник, М. Швайківська, Є. Корчак, Р. Лунгал і В. Проник. Реф. до відвідування хворих — Мирослава Горбай, Реф. базару — Марія Копельчук. Телефонічний ком. — Марія Фітьковська і Євдокія Корчак.

Всі обіжники з централі і пров. екзек. С.У.К. перечитані на наших місячних зборах. Членки нашого товариства складають нашому проводові сердечну подяку за всі вказівки.

Анна Горбай, секр.

Великодна баба

2 пачечки дріжджів
2 горнят молока (переварене)
½ фунта масла
1 столова ложка соли
1 горня цукру
5 цілих яєць
10 жовтків
Скірка і сік з одної цитрини або помаранчі
Муки стільки, що замісити легке тісто.

Розвести дріжджі в ½ горнятку літеплої води, додати дві ложки цукру і поставити на 10 хвилин.

Яйця бити на піну, додаючи цукор, бити около 10 хвилин. Коли дріжджі підійдуть, додати молоко, сіль, вибиті яйця, цитрину. Ложкою добре вимішати і додати муку. Місити 20 хвилин. Коли добре вимісене, додавати потрохи розтоплене масло і місити поки не відстає від руки. Накрити і поставити в теплім місці, щоб підросло. Коли підросте, знов помісити і дати знову підрости. Накладати у вимащеній маслом форми і обсипані просіянини кришками-сухарцями. Дозволити вирости до подвійної величини. Пекти в температурі 375⁰ Ф. пів години.

Поправка — в ч. з березня на ст. 31 у річному звіті відділу Доньки України, Реджайна — чистого доходу з вистави було $66.23, а не $566.23, як було подано.

О. Мороз

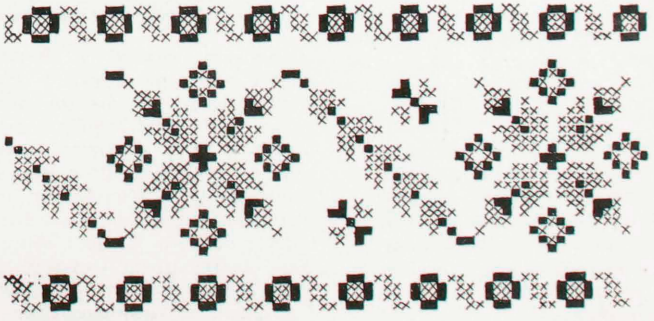

■ — чорна.
× — червона.

Українські взори із збірки **Олени Пчілки,** надаються до прикраси модерної ноші й хати. Можна дібрати й інші барви, які відповідатимуть до бажаного убрання чи декорації в хаті.

Союз Українок Канади, Музей — Торонто Філія.

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

Херсонська сирна паска

2 фунти свіжого сира
1½ горнятки цукру
5 жовтків
1 горнятко розтопленого масла
2 горнятки густої сметани (солодкої або квасної)
¼ ложечки солі
2 ложечки ванілії
1 горнятко овочів (родзинки, порічки, черешні або й горіхи)

Перетерти сир через ситко. Вимішати з цукром, жовтками і маслом і вбити на пухко. Домішати сметану. Додати оставші складники.

Паску можна пекти або варити.

1. Варена паска. Варити масу на вільнім вогні 5 до 6 мінут і постійно мішати. Після того відставити набік, щоб вистигла до літепла. Приготовити торбинку з білого полотна в розмірі 11 через 8 цалів; зішити три боки, а один бік лишити відкритим. Звогчити торбинку водою і наповнити масою, щоб було від 1 до 2 цалів грубо. Отворений бік торбинки зашити. Покласти наповнену торбинку між два дерев'яні кружки і дати на верх легкий тягарець. Пізніше дати тяжкий тягар. Дозволити лежати в холоднім місці 10 годин. Коли паска уформилася і добре захолодилася, уважно розрізати торбинку довкруги і покраяти на квадратики або іншої форми кусники. Можна теж викраяти формочкою серця або зірки. Перетримувати в холоді.

2. Печена паска. Виложити форму крихким тістом. Форма має бути величини 12 х 8. Дати на це сирну масу і пекти в температурі 350 одну годину.

Бабка подільська

1 горнятко праженого молока
3 кавальчики свіжих дріжджів, або 3 пачечки сухих скоростучих
4 горнятки муки (приблизно)
¾ горнятка масла
¾ горнятка цукру
8 жовтків
2 білки
1 ложечка соли
терта шкірка одної помаранчі
сок одної помаранчі
½ горнятка помаранчевого соку
1 ложечка ванілії

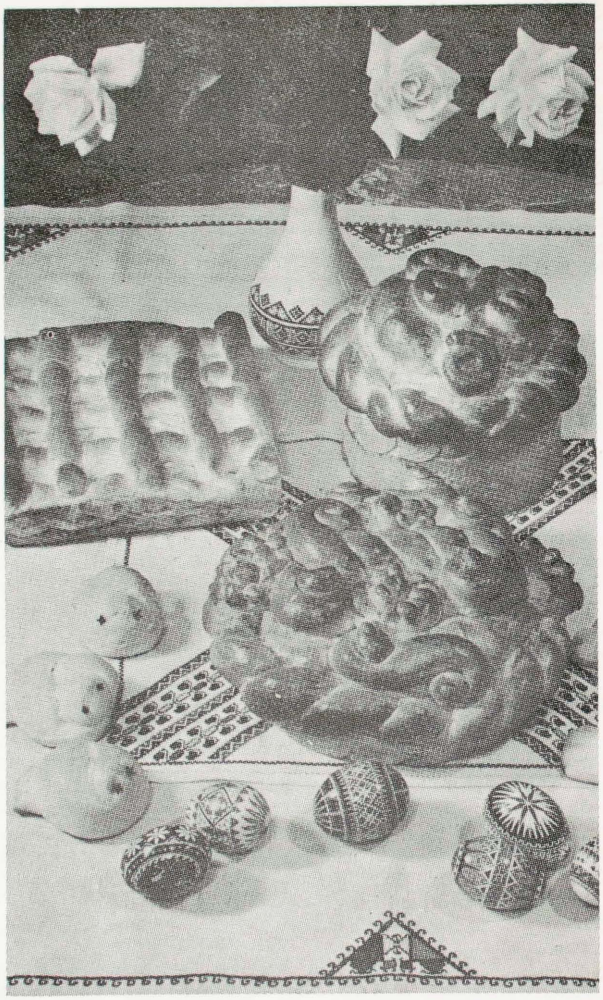

Розмочити дріжджі в літотеплім молоці з трьома ложками цукру. Коли дріжджі розмокнуть додати тільки муки, щоб зробити вільну розчину. Муку найкраще давати ложкою, щоб не перейти міри. Вимішати добре й відставати в тепле місце, щоб рощина підросла. Жовтки і білки посипати сіллю і вбити на піну. Додати цукор і дальше вбивати. Додати ту масу до розчини і домішати всі інші складники крім масла. Замісити вільне тісто. Якщо тісто дуже рідке, додати трошки муки, тільки не забагато. Тісто має бути вільне і багато рідше ніж на хліб. Коли вся мука вимішена, додати розтоплене масло і все разом вимісити, щоб тісто відставало від руки. Поставити тісто в тепле місце, щоб виросло. Коли тісто подвоїться, помісити і ще раз дозволити підрости.

Наготовити високі форми. На це дуже добре надаються бляшанки з меду. Форми можна ще зокрема вистелити грубим папером довкруги форми, щоб папір виставав поверх форми на півтора цаля або більше. Папір мусить бути зі споду підкріплений окремо витятим паперовим кружком ,бо інакше ростуче тісто висуне папір вгору. Висмарувати добре папір в формі маслом або маргариною й можна посипати тертою булкою.

EASTER PASKA

½ cup lukewarm water
1 teaspoon sugar
1 pkg. yeast
8½ or 9 cups flour
¼ cup sugar
1 tablespoon salt
3 cups lukewarm water
5 beaten eggs or more
¼ cup melted butter

Dissolve the sugar in ½ cup lukewarm water and sprinkle yeast over it. Let stand for 10 minutes. Combine the softened yeast with beaten eggs, sugar, butter, salt and water. Mix in the flour and knead until smooth and elastic. The dough should be just a little stiffer than for bread. Cover, let rise in warm place until double in bulk. Punch down and let rise again.

Make a round one inch thick base of dough and cover the bottom of a round, greased pan. Take 2 equal pieces of dough, roll each to a 36 inch length, place side by side and, starting from the centre, entwine each length about the other; do the other half in a like manner; place the entwined length on the base in a circles along the edge.

Roll 4 equal pieces of dough each to a 12 to 14 inch length. Entwine 2 lengths. Place the 2 entwined lengths on the base to cross each other at the centre; curl each end to lie on the base; cover and let rise to double in bulk.

ВАЖЛИВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

Повідомляємо наших читачів-передплатників, що з уваги на великий зріст коштів друку, ми примушені піднести ціну передплати журнала з $5.00 на $6.00 річно, а одно число .60 ц. Хоч як нам прикро це робити, одначе високі кошта друку і паперу заставляють нас прийняти це рішення.

Передплата журнала „Промінь" $6.00 буде числитися від місяця травня 1973 року. Отже тим самим ми даємо нагоду передплатникам заплатити за журнал по старій ціні. Від 1-го травня журнал буде коштувати $6.00 річно.

Крім того ми все ще будемо розчислювати на прес. фонд відділів з відбутих імпрез і жертвенних наших читачів-передплатників.

Передплати, пожертви, матеріяли до редакції — все це просимо слати на адресу редакції у Вінніпеґу (не централі).

P R O M I N
P. O. Box 3551, Sta. B.
Winnipeg, Man., R2W 3R4

Замість квітів на свіжу могилу моєї любої Мами, бл. п. Євфросінії, яка упокоїлася 20-го січня 1973 року в Україні, в Києві, в її світлу пам'ять складаю на прес. фонд журнала „Промінь" $10.00. Любій моїй Матусі вічна пам'ять!

Дочка (добр.) Ліда Глуханюк,
Веленд, Онт.

— — — —

У світлу пам'ять моєї дорогої і незабутньої дружини Віри, яка відійшла у вічність 6-го липня 1972 року, залучую $10.00 на журнал „Промінь".
Вічна їй Пам'ять!

Горем прибитий муж Олексій Ніколаїв,
Едмонтон

— — — —

У третю річницю смерти нашого дорогого батька бл. п. Олекси Ґояна, який упокоївся 31 березня 1970 року, складаємо в його світлу пам'ять нев'янучий вінок — $5.00 на журнал „Промінь".

Марія і Стефан Гарбус з родиною,
Саскатун, Саск.

УЧИТЕЛІ і ВИХОВНИКИ!

Чи Ви вже познайомлені з цим підручником для навчання української мови? Коли ні, то зробіть це негайно. Учителі рідних шкіл, які почали навчати школярів мови з цього підручника є дуже вдоволені вислідом.

Підручник опрацювала досвідчена учителька державної і рідної школи. Методично він найбільше сьогодні відповідає тим школярам, які приходять до школи зі слабим знанням української мови.

Це є перша частина — „Осінь". Крім лекцій в ній є порадник учителям як проводити лекції в обидвох мовах — українській і англійській. Підручником може легко послуговуватись у домашнім навчанні, де немає рідної школи. Ціна підручника лише $1.50 з пересилкою.

Замовлення разом з грішми посилайте на адресу Ради Української Школи.

UKRAINIAN EDUCATIONAL
COUNCIL OF CANADA
7 St. Johns Ave.
Winnipeg, Manitoba

P 91.
SAMYCIA MRS S JAN 74
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA
T5B 0A7

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Давфин, Ман. — Відділ ім. Лесі Українки проводом голови Ольги Кізь, створив комітет з пань: М. Андрійчук, М. Білоус, О. Кізь, Р. Грицай й Юлії Бучій, який щиро попрацював у своїм місті й придбав $520.00 на святочні привітання. Це гарний приклад для інших відділів у майбутній праці.

Йорктон, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. П. Семенюк переслала передплати й $194.45 на святочні привітання.

Ванкувер, Б.К. — Відділ ім. Лесі Українки реф. П. Клюкевич — $100.00 на передплати й $40.00 на привітання.

Норт Бетлфорд, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. А. Гарасимів $55.00 на передплати.

Гемилтон, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, реф. Анна Бело $80.00 на передплати $25.00 на привітання.

Ту Гилс, Алта. — Відділ ім. Л. Українки, реф. К. Паламарук $65.00 передплати.

Кемсек, Саск. — Відділ ім. С. Русової, реф. М. Ковалишин $30.00 на передплати.

Брентфорд, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, реф. А. Пережак — жертви на пресовий фонд, привіт і $103.00 на передплати.

Реджайна, Саск. — Відділ ім. Доньки Українки, реф. Н. Зенчишин на Різдвяний привіт і $205.00 на нові й відновлені передплати.

Едмонтон, Алта. — Відділ при катедрі св. Івана, С. Пауш — на привітання, і $75.00 на пеердплати. А. Звоздецька $15.00 на передплати Анна Особа $70.00 на передплати.

Принс Алберт, Саск. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. Анна Романович $15.00 на передплати.

Мікадо, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, К. Корній — $25.00 на передплати.

Смокі Лейк, Алта. — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. Марія Кокотайло — $70.00 на передплати, $20.00 на привітання.

Гефорд, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової, А. Ткачук $150.00 на передплати.

Виндзор, Онт. — Відділ ім. Лесі Українки, реф. Є. Щепанська — $75.00 на передплати.

Торонто, Онт. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. Юлія Головата — $65.00 на передплати.

Лондон, Онт. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. Н. Шульга переслала й дар відділу на пресовий фонд ..... $ 25.00
о. М. Дебрин із збірки на прощальнім прийнятті в честь п-ва Степанюків — на прес. фонд. 10.00

Флин Флон, Ман. — Відділ ім. Доньки України, секр. П. Клевчук — дар відділу на прес. фонд 20.00

Роза, Ман. — Відділ ім. О. Кобилянської, за підписом голови Юстини Чубей і секр. Анни Баран— з нагоди чайного прийняття в користь журнала 10.00

Монтреал, Кве. — Відділ ім. Ганни Барвінок 15.00

Єллов Крік, Саск. — Відділ ім. Доньки України, переслала Ева Драпак 15.00

Глеслин, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової, переслала К. Данилів 10.00

Гамільтон, Онт. — Комітет Українок Канади, переслала С. Фесяк 5.00

Егремонт, Алта. — Відділ ім. О. Басарабової, переслала А. Лукасевич 3.00

Мидов Лейк, Саск. — Відділ ім. О. Теліги, переслала І. Кваснюк 5.00

Годсон Бей, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, переслала Ірина Гуменюк 15.00

Тіодор, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, секр. А. Кулик 10.00

Нипавин, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової, касирка Н. Стрільчук 15.00

Мензі, Ман. — Відділ ім. Л. Українки, секр. Розалія Пелешок 13.00

Керет Ривер, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, прислала секр. Марія Руда 10.00

Монтреал — З нагоди ювіл. прийняття прислала пані А. Прокопюк 25.00

Гефорд, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової, секр. Анна Ткачук — на пресовий фонд 100.00

Реджайна, Саск. — Відділ ім. Доньки України, реф. Н. Зенчишин — на прес. фонд 65.85

Гамільтон, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, Марія Пилипяк — на прес. фонд. 57.00

Норт Бетлфорд, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. М. Гарасимів 31.10

Стінен, Саск. — Відділ ім. княгині Ольги, секр. М. Маленька 30.55

Тандер Бей, Онт. — Відділ ім. О. Пчілки, секр. Анна Стасів 28.00

Васетна, Алта. — Відділ ім. О. Басарабової, секр. Ю. Лехкодух 25.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

П-во Степан і Анна Журавецькі з Де Па, Ман., з нагоди 50-ліття свого подружжя ..... $ 20.00
Йосефа Чепесюк — Тандер Бей, Онт. 10.00
Наталія Бал — Бирлингтон, Онт. 5.00
Теодора Бурко — Кларксон, Онт. 5.00
Добр. Ю. Лучак — Вінніпеґ, Ман. 5.00
Галина Онуфрійчук — Вінніпеґ, Ман. 5.00
М. Квасниця —— Давнзвю, Онт. 5.00
Юлія Головата — Торонто, Онт. 5.00
К. Кирстюк — Ванкувер, Б.К. 5.00
С. Д. Самоїл — Едмонтон, Алта. 5.00
Павлина Хомин, Саскатун, Саск. 5.00
Іванна Іваночко — Виндзор, Онт. 5.00
Анна Вікарчук — Монтреал, Кве. 3.00
Василина Кузик — Давфин, Ман. 3.00

По $2.00 — Пані: М. Татарчук — Ст. Лин, Кве., М. Телеґа — Виндзор, Онт., П. Дверничук — Торонто, Онт., Емма Верхомин, П. Сліпчук і Ґ. Слюсарчук — Едмонтон, Алта., Л. Пасинек — Ватерфорд, Онт, добр. Емілія Труфин — Вінніпеґ, Ман., Віра Доброгорська — Флин Флон, Ман., Л. Бобіцька — Вернон, Б. К., К. Гандзюк —Вінніпеґ, Ман., М. Ґузуляк — Дірборн, Миш. Марія Йонка — Торонто, Онт., М. Токарчук — Ватсон, Саск., С. Григоряк — Мейпл, Онт., С. Іваницька — Торонто, Онт.

По $1.00 — Пані: Марія Марко — Вінніпеґ, Ман., А. Ґодзюк — Мирнам, Алта., А. Мухан — Содбурі, Онт., С. Литвин — Едмонтон, Алта., П. Малицька — Едмонтон, Алта., Е. Щепанська — Виндзор, Онт.